

மல்கை

ஆசிரியர்: மிடாமினிச் சீவா

கலாநிதி துரை.மனோகரன்

மார்ச் - 2004

Digitized by eGangotri Foundation
egangotri.org / www.egangotri.org

விலை - 20/=

"Believe it, you can Take a Digital
Picture in 10 Minuted"

Digital Centre
Happy

THE DIGITAL SERVICES WE PROVIDE

Digital Print 12"X18" Maximum size in 10 Min.

Automatic dust and scratch correction.

Print to Print services.

Contact Cards and Index prints.

Greeting Cards/Frame Prints/Calender Prints/Album Prints.

Compatible Input & Output Media

(Floppy Disk, CD-Rom, CD-R, /RW, MO, ZIP, DVD-RAM,

DVD-R, DVD-ROM, PC Card, Compact Flash, Smart Media)

Digital Camera Card Printing.

Colour Negative, Positive, B/W and Sepia Negative Printing.

OTHER SERVICES

Developing & Printing of films in 20 Min

Printing of Enlargements (5"X7" to 12"X18")

Passport / Visa photos / B/W photos in 10 Min.

Film Rolls / Cameras / Batteries / CD / Floppy / Album Sales.

Framing of Pictures (Imported)

Laminating Services.

Wedding Album Binding.

FOR ALL YOUR REQUIREMENTS IN

Out Door Photography & Videography

Weddings.

Birthday Parties / Puberty Ceremonies

Seminars / Any Other Special Functions & Occasions.

64, Sumanatissa Mawatha,
(Armour Street),
Colombo - 12.
Tel: 0114-610652

மல்லிகை

'ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
யாதியினைய கலைகளில் உன்னம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
நன நிலைகண்டு
துள்ளுவர்'

39-வது ஆண்டு

மார்ச் 2004

200

**'Mallikaraja' Progressive
Monthly Magazine**

படைப்பாளிகளின்

பிழை ஆக்கங்களை மல்லிகை

பிரிப்பாக்கின்றது.

201/11, Sri Kathiresan Street,

Colombo - 13.

Tel: 2320721

**ஆய்வுக் கணிப்பீடக
பற்றி அறிவோம்.**

சென்ற இதழ் தலையங்கத்தில்
அடுத்த 2005-ம் ஆண்டு முற்பகுதியில்
சென்னையில் தாமரை - மல்லிகை
இணைந்து நடத்தவுள்ள இலக்கிய
இருநாள் விழா பற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்
பதைப் பலரும் பாராட்டி, எம்முடன்
தொடர்பு கொண்டுள்ளனர்.

என்னதான் கடல் தாண்டி,
கண்டம் விட்டு கண்டம் பாய்ந்து
அமெரிக்க, ஐரோப்பா, அவுஸ்திரேலிய
தேசங்களில் நாம் நமது இலக்கிய
வல்லமைகளையும் ஆக்கபூர்வமான
கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளையும்
பதிவு செய்து பிரபலப்படுத்த முனைந்து
முயற்சித்தாலும் கூட, பக்கத்தே உள்ள
தமிழ் நாட்டில் நாம் நமது இலக்கிய
முன் முயற்சிகளைத் தெரியப்படுத்தி,
அவர்களினது நல்லெண்ணத்தை வென்
றெடுப்பதுதான் இப்போதைக்குச் சரி
யான மார்க்கம் என ஒரு வாதம் இன்று
நம் பலரிடையே தோன்றாமலும்
இல்லை.

இன்று தமிழகம் சற்று நம்மைத்
திரும்பிப் பார்க்க முனைந்துள்ளது. இது
ஓர் ஆரோக்கியமான இலக்கிய அறிஞர்
யாகும்.

புலம் பெயர்ந்து வாழும் படைப்
பாளிகளின் படைப்புகள் இன்று
தமிழகப் பதிப்பகங்களால் வெளியிடப்
பெற்று, இன்று கணிசமான பிரதிகள்
தமிழகத்திலேயே விற்பனைச் சந்தைக்கு
வந்துள்ளது.

எமது எழுத்தாளர்களான திரு. செ. கணேசலிங்கன், 'காந்தளகம்' மறவன் புலவு திரு. சச்சிதானந்தன், திரு. எஸ். பொன்னுத்துரை போன்றோர் தமிழக மண்ணில் தமது சொந்தப் பதிப்பகங்களை நிறுவி, தரமான நூல்களை வெளியிட்டு வருகின்றனர். அத்துடன் 'மித்ரா' புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனம் சென்ற ஜனவரியில் சென்னையில் கோலாகலமாக இரண்டு நாள் விழாவையும் நடத்திக் கூட்டி, எம்மவர்களாலும் இத்தகைய சாதனைகளைச் செய்ய முடியும் எனச் செயல் மூலம் நிரூபித்துக் கூட்டி யுள்ளது.

'அடுத்து வரப்போகும் காலங்களில் உலகிலிருந்து அழிந்து மறைந்து போகக் கூடிய 27 மொழிகளில் தமிழும் ஒன்று' என ஆய்வுக் கணிப்பீடுகள் கணித்துள்ளதாகப் பத்திரிகைச் செய்திகள் ஆரூடம் கூறுகின்றன.

மொழி ஓர் இனத்தின் முதலம் பண்பாட்டின் மூலக்கூறு.

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுக் காலங்களாக எத்தனையோ இடையூறுகளையும் ஆட்சியாளரின் அலட்சியங்களையும் தாங்கி, நின்று, நிலைத்து, வளர்ந்து வந்த நமது பாரம்பரிய மொழி அழிந்து போகக் கூடிய சாத்தியப் பாடுகள் தென்படுகிறதென்றால் அந்த மொழி பேசும் இனமே பூண்டற்றுப் போய்விடும் என்பதுதானே இதற்கு அர்த்தம்.

எந்த ஆய்வுக் கணிப்பீடுகள் மொழிகள் அழியும் கதை சொல்லி, நம்மைப் பயமுறுத்துகின்றனவோ, அந்த ஆய்வுகளைப் பொய்ப்பித்துக் காட்ட வேண்டியதற்காவது நாம் ஒன்று

கூடி, நம்மை நாமே மறுபரிசீலனை செய்து கொள்ளவேண்டும்.

தமிழ் மொழி இன்று தமிழ் நாட்டார், ஈழத்தவர்களின் தாய்ப்பாஷை மாத்திரமல்ல. இன்று நம் மொழி சர்வதேச அந்தஸ்திற்கு உயர்ந்துள்ளது. உலகக் கண்டங்களின் தலைநகர்களில் இன்று தமிழ் விழாக்கள் தொடராக நடைபெற்று வருகின்றன.

எனவே இதுவரை காலமும் எமது... எமது என ஒரு கூட்டுக்குள் அடைத்து வைத்து, அதை வளர்த்தெடுக்க முனையாமல் இருந்து வந்துள்ள நமது சென்ற காலப் பரம்பரையினருக்கு இல்லாத பொறுப்புணர்வு இன்றைய தலைமுறையினரான நம் தோள் மீது சுமத்தப் பட்டுள்ளது.

எனவேதான் சென்னையில் அடுத்த ஆண்டு நிகழவிருக்கும் இவ்விழாவில் தமிழகம், இலங்கை, புலம்பெயர்ந்தோர் எனச் சகலரும் பங்கு கொள்ள வேண்டும் எனப் பெரிதும் ஆசைப்படுகின்றோம்.

இன்று தமிழில் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் ஒன்றொரு சொற்றொடரே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

இது; தமிழுக்குப் புதிய வரவு.

நாளை அழியப் போகும் பல மொழிகளில் தமிழும் ஒன்றாக இருக்கும் எனச் சொல்லப்படும் ஆரூடங்களைப் பொய்ப்பிக்க வேண்டியது நமது அத்தியாவசியக் கடமைகளில் ஒன்றாகும்.

அதற்கு ஆக்கபூர்வமான வழிகளை ஆராய்ந்து கடைப்பிடிப்போம்.

காலச் சக்கரம்

பின்னோக்கிச் சுழல்வதில்லை!

பலர் எதிர்பார்க்காததும் இன்னும் சிலர் எதிர்பார்த்ததுமான பொதுத் தேர்தல் வந்தே விட்டது!

வேறெந்தக் காலத்திலுமில்லாத வகையில் அரசியல் நெருக்கடி முற்றிப் போயுள்ள கால கட்டத்தில் இந்த அவசரத் தேர்தல் வந்துள்ளது.

இந்த அரசியல் சிக்கலில் இருந்து நாடு மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டுமானால் நாட்டு மக்களின் அபிப்பிராயம் தெரிந்து வைக்கப்பட வேண்டியது அத்தியாவசியமானதாகும்.

நாம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ ஒரு பொதுத் தேர்தலுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டிய கட்டாய நிலைக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளோம்.

நாட்டின் பொருளாதார, உட்கட்டமைப்பு, நிர்வாக ஒழுங்கு போன்றவைகள் சீர்குலைந்து போயுள்ள இந்தக் காலகட்டத்தில் இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தமிழ், முஸ்லிம், மலையக மக்களின் அடிப்படை மனித ஜனநாயக உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

இந்தத் தேர்தலில் பொதுப் பெறுபேறே இதுவாக்கத்தான் இருக்கும் இன்று சிறுபான்மை இனத்தின் விடிவுதான் முக்கியம்.

தென்புலத்திலிருந்து காதையர்களைக் கூட்டி வந்து, யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களால் ஆலயம் என எண்ணி மதிக்கப்பட்ட யாழ். பொதுசன நூலகத்தை நட்ட நடுச் சாமத்தில் எரித்தழித்த அரசியல் ரௌடிக் கும்பல் தமிழர்களின் ஜனநாயக உரிமைகளைப் பற்றி இன்று வெகு கரிசனையுடன் கவனஞ் செலுத்தி வருகின்றது.

கவனம்... கவனம்...

சிறுபான்மை இனமக்களின் சுபீட்சமான எதிர்கால வாழ்வு முக்கியமானதுதான். அதையும் விட முக்கியமானது நாட்டின் எதிர்கால நலன்கள்.

காலச் சக்கரம் பின்னோக்கிச் சுழல்வதில்லை.

அட்டைப்படம்

தொடர்ந்தும் எழுதும் கலாநிதி ஆர.மனோகரன்

- த.ஞானசேகரன்

நானும் கலாநிதி துரை.மனோகரன் அவர்களும் ஒரு சாலை மாணவர்கள். உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியில் நான் உயர் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த போது, அவர் கீழ் வகுப்பு மாணவனாக இருந்தார். ஆனால் இதனை நான் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை. நான் பாடசாலையை விட்டு விலகி நான்கைந்து வருடங்களின் பின்னர் அங்கு ஒரு நாவல் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றதாகப் பத்திரிகைச் செய்தியில் பார்த்தேன். 'பாவையின் பரிசு' என்பது நாவலின் பெயர். அதனை எழுதியவர் அப்போது உயர்வகுப்பு மாணவராக இருந்த துரை.மனோகரன்.

நான் படித்த பாடசாலையில் படிக்கும் மாணவர் ஒருவர் நாவல் எழுதியிருக்கிறாரா? அந்த வயதில் ஒரு நாவல் எழுத முடியுமா? எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். விடுமுறையில் ஊருக்குச் சென்றபோது அந்த நாவலைத் தேடிப்பெற்று ஒரே முச்சில் வாசித்து முடித்தேன். அந்த நாவலின் சிறந்த நடையும், கட்டுக்கோப்பும் அதன் ஆசிரியர் ஒரு 'விளையும் பயிர்' என்பதை அப்போதே பறைசாற்றின.

நீண்டதொரு கால இடைவெளியின் பின்னர், கண்டியில் நடைபெற்ற இலக்கிய விழாக்களில் நானும், துரை.மனோகரனும் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொண்டோம். ஆனால் அவரது நாவலை நான் வாசித்தது பற்றியோ, அதன் சிறப்புகள் பற்றியோ அல்லது அந்த நாவலை இன்றுவரைக்கும் நான் பாதுகாத்து வைத்திருப்பது பற்றியோ இக்கட்டுரை எழுதும்வரை அவருக்குத் தெரியப்படுத்தவேயில்லை. ஆனாலும் கலாநிதி துரை.மனோகரன் அவர்கள், என்னைப் பாடசாலை நாட்களிலிலேயே அறிந்து கொண்டிருந்தமை பற்றியும், பாடசாலையில் நான் எழுதி நடித்த நாடகம் பற்றியும், அந்நாட்களில் நான் கொண்டிருந்த இலக்கிய ஆர்வம் பற்றியும் நூல் வெளியீட்டு விழா ஒன்றிலே தனது பேச்சின்போது சபையோர் மத்தியில் கூறி என்னைப் பெருமைப்படுத்தினார். அது அவரது பெருந்தன்மை.

சிரித்த முகம், அன்பான பேச்சு, மற்றவர்களை மனம்தோக வைக்காத தன்மை, எளிமை - இவை அவரது இரகசியங்கள்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தற்போது முதுநிலை விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றும் கலாநிதி துரை.மனோகரன் அவர்கள் பல்கலைக்கழகப் பணிகளோடு மட்டும் தன்னை மட்டுப் படுத்திக்கொள்ளாது தான் வாழும் சமூகத்தோடும் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு சமூக, கலை இலக்கியப் பணிகளில் ஈடுபட்டு வருபவர்; ஒரு மக்கள் கலாநிதி. கண்டியிலும் அதன் சுற்றுப்புறத்திலும் நடைபெறும் கலை இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் முக்கியஸ்தர்களாக யார் யாரை அழைக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்படும் போதெல்லாம் கலாநிதி துரை.மனோகரனின் பெயரே முதலில் பேசப்படும். மேடைகளில் அவர் பிரதம அத்தியாயக, தலைவராக, அல்லது முக்கிய பேச்சாளராகவே வீற்றிருப்பார்.

கலாநிதி துரை.மனோகரன் அவர்கள் பேராசிரியர்கள் சு.வித்தியானந்தன், ஆர்.வேலுப்பிள்ளை, சி.தில்லைநாதன், அ.சண்முகதாஸ் ஆகியோரின் மாணவராக இருந்து தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்றவர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் 'ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களின் கதைத் தலைவன் பாத்திரப் பண்பு' என்ற தலைப்பில் அவர் மேற்கொண்ட ஆய்வு, அவருக்கு முதுமாணிப் பட்டத்தை ஈட்டிக் கொடுத்தது. 1983-86 காலப் பகுதியில் தமிழ்நாடு தஞ்சாவூர் தமிழ்ப்

பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வாளராக நியமனம் பெற்றுப் பள்ளு இலக்கியத்தைச் சமூகவியல் நோக்கில் ஆராய்ந்து, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெற்றவர். இந்த ஆய்வு பின்னர் 'பள்ளு இலக்கியமும் பாமரர் வாழ்வியலும்' என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளிவந்தது.

மாணவப் பருவத்தில் துரை.மனோகரன் கவிதை, சிறுகதை, நாடகம் ஆகிய ஆக்க இலக்கியத் துறைகளில் ஈடுபாடு உடையவராக இருந்தார். பாடசாலை மட்டத்திலும் பல்கலைக் கழக மட்டத்திலும் இவர் ஏறத்தாழ ஏழு நாடகங்களை எழுதியும் நடித்தும் உள்ளார். பல்கலைக்கழக மாணவராய் இருந்தபோது இவர் எழுதிய 'சமுதாய விலங்கு', பல்கலைக்கழக ஆசிரியராக இருக்கும்போது எழுதிய 'இருளில் தேடும் ஒளிகள்' என்பன இவற்றுள் சிலவாகும்.

இவர் எழுதிய சிறுகதைகளில் 'சிறை' என்ற சிறுகதை மல்லிகைச் சிறுகதைகள் இரண்டாம் பாகத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் மாணவனாக இருந்தபோது முதற் பரிசினைப் பெற்றவர் துரை.மனோகரன். அதே காலப்பகுதியில் விவாதப் போட்டியிலும் பங்குபற்றி முதற் பரிசினைப் பெற்றுள்ளார். தற்போது பல கவியரங்குகளில் தலைமை தாங்கித் தமது திறமையைக் காட்டி வருகிறார்.

விமர்சனத்துறையிலும் துரை.மனோகரனின் பங்களிப்புக் குறிப்பிட்டுக்

கூறவேண்டியதொன்றாகும். 1993இல் வெளிவந்த இவரது 'தமிழிலக்கியம் பார்வையும் பதிவும்', 'இலங்கையில் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி' ஆகிய நூல்கள் முக்கியமானவையாகும். இவற்றைவிட பல்வேறு ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும், விமர்சனக் கட்டுரைகளையும் இவர் எழுதி வருகிறார்.

மலையகத்தின் இலக்கியப் பங்களிப்புகள் பற்றி அக்கறையோடும் உந்துதல் அளிக்கும் வகையிலும் கருத்துக்களை வெளியிட்டுவரும் கலாநிதி துரை.மனோகரனிடம் இன்று பல படைப்பாளிகள் தமது நூல்களுக்கு முன்னுரை பெற்றுக்கொள்வதைப் பெருமையாகக் கொள்கின்றனர்.

பல்கலைக்கழக மாணவர்களிடையே கலாநிதி துரை. மனோகரன் ஒரு விருப்பத்துக்குரிய விரிவுரையாளராக விளங்குகிறார்.

“விரிவுரை வகுப்புகளில் அவர் ஒருபோதும் கதிரையில் அமர்வதில்லை”, “எல்லா மாணவர்களோடும் அன்போடு பழகுவார்”, “இன, மத பேதமற்று உறவைப் பேணுவார்”, “மாணவர்களின் குணங்களையும், குற்றங்களையும் விமர்சன ரீதியில் ஆராய்ந்து ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களைக் கூறுவார்”, “எந்தவொரு மாணவனிடமும் மறைந்து கிடக்கும் திறமைகளை அம்மாணவன் அறியாமலே அவன் வியக்குமாறு வெளிக்கொணரும் திறமையுடையவர்”, “மாணவர்களின் எதிர்க்கருத்தியல்களுக்கும் மதிப்பளிப்பவர்”, “மாணவர்களோடு சேர்ந்து நிகழ்ச்சிகள் செய்பவர்”. இவ்வாறு

அவரது மாணவர்கள் கூறுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

துரை.மனோகரன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ‘சங்கப் பலகை’ என்ற தமிழ்மொழி மூல படைப்பு வெளியீட்டுச் சாதனத்தின் பொறுப்பாளியராக இருக்கிறார். அதில் அவரால் வளர்த்தெடுக்கப் பெற்ற பல மாணவர்கள், கதாசிரியர்களாக, விமர்சகர்களாக இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

துரை.மனோகரனின் பத்தி எழுத்துக்கள் பிரபலமானவை. தோழன் சஞ்சிகையில் அவர் எழுதிய ‘நமது வானத்தின் கீழ்’, கண்டிச் செய்தி மடல் சஞ்சிகையில் எழுதிய ‘காற்று வெளியினிலே’ ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து தற்போது ஞானம் சஞ்சிகையில் ‘எழுதத் தூண்டும் எண்ணங்கள்’ என்ற தலைப்பில் எழுதி வருகிறார். அரசியல், சமூக, கலை, கலாசார நிகழ்வுகளைத் தாங்கிவரும் அவரது பத்தி எழுத்துக்களுக்கு நல்ல வரவேற்பும் பரந்த வாசக வட்டமும் இருப்பதை ஞானம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் என்றவகையில், வாசகர்களிடமிருந்து வரும் ஏராளமான கடிதங்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

இதுவரை நான்கு நூல்களை மட்டுமே துரை.மனோகரன் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். அவரது திறமைக்கும் செயலாக்கத்துக்கும் இன்னும் பல இலக்கிய நூல்களை அவரால் வெளியிட முடியும். அவ்வாறு வெளியிடுதல் ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உலகிற்கு அவர் ஆற்றும் பெரும் பணியாக அமையும்.

ரேண்டாவது முதலீடு

- தக்குவல்லை கமால்

“யா அல்லா”

மனச்சுமையை இறக்கி கொஞ்சம் நிம்மதி பெற பள்ளிவாசல் ஒன்றுதானே தஞ்சம். கைப்பொதியை ஒருபக்கம் வைத்து முதுகைச் சுவருக்குக் கொடுத்து நிமிர்ந்தான் சகாப்தீன்.

கொஞ்ச நாட்களாக ஒரே அலைச்சலும் பிரச்சினையும் அவனைப் போட்டுப் பிசைந்து கொண்டிருக்க மனம் எப்படி திடமானதொரு முடிவை எடுக்கும்?

நான்கு வருட தாம்பத்தியத்தின் அடையாளமாக முன்று வயது மகன். மனைவியினதும் மகனதும் முகங்கள் மாறிமாறி அவன் மனதிலே தோற்றமளித்தன. இதற்கிடையில் இப்படியொரு நெருக்கடி தோன்றி அவனைப் போட்டு வதைக்கு மென்று எண்ணவேயில்லை.

சுராயாவை அவன் முதன்முதலில் சந்திக்கும்போது அவளுக்குப் பெயர் சுஜாதா. அந்த ஆடைத் தயாரிப்பு .பெக்டரியில் அவளும் சேர்ந்த சிலநாட்களில் தான் இந்த சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. சகாப்தீன் அங்கு தரநிர்ணயிப்பாளராகக் கடமையாற்றினான்.

தொழிலோடு தொழிலாய் அவர்களது சந்திப்பும் தொடர்ந்தது. இருவருமே தங்களை பரஸ்பரம் பறிகொடுத்து, இனி திருமணம் ஒன்றுதான் வடிகால் என்ற நிலைமை.

“ஏன்ட மொகத்து முன்னுக்கு நிக்காதே. ஒனக்கு பொண் ஒனுமென்டா சொல்லு. நல்ல எடத்தில பாத்து செஞ்சி வெக்கியன்”

சங்கதி கேள்விப்பட்ட அவனது வாப்பா சிங்கமாகக் கர்ச்சித்தார்.

அந்நாட்களில் சகாப்தீன் வீட்டில் அதிகமாகத் தங்குவதில்லை. வாப்பா இல்லையென்று தெரிந்தால் உம்மாவைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருவான். நண்பர்களே அவனுக்குத் தஞ்சமளித்தனர். சிலவேளை தைரியமும் அளித்தனர்.

“நீங்க என்னக் கையுட்டா அதுக்குப் பொறகு நான் வாழியல்ல”

அவள் அடிக்கடி மொழிந்து அவனைக் கட்டிப்போட்ட மந்திரம் இது.

சகாப்தீன் தன் நிலைப்பாட்டி லிருந்து மாறவேயில்லை. குடும்பத்தினர் தான் தங்கள் நிலையை மாற்றிக் கொள்ளவேண்டி நேர்ந்தது.

“ஒனக்கு அவள்தான் ஒனு மென்டா இஸ்லாத்துக்கெடுத்து முடிச் சுக்கோ... ஹராத்தில வாழாம” வாப்பா சொல்லிவிட்டார் இப்படி.

சகாப்தீன் எதிர்பார்த்திருந்த சந்தர்ப்பமும் அதுதான்.

கோலாகலமாக நடக்கவேண்டிய திருமணம் மிக எளிமையாகவும், அடக்க மாகவும் இடம்பெற்றது. யதார்த்தங் களை கருதி கூலி வீட்டிலேயே குடும்பம் நடத்த வேண்டியதாயிற்று.

இல்லறம் நல்லறமாகத் தொடர்ந் தது. அதன் பெறுபேறாக ஒரேயொரு குழந்தை. அதன் குதூகலத்தோடு மூன்று ஆண்டுகள் முழுதாக நகர்ந்து விட்டன.

உ உ உ

“வரவர ஒங்கட போக்கு மிச்சம் மோசம்” சராயா எரிந்து விழுந்தாள்.

இப்பொழுது கொஞ்ச நாட்களா கவே அவள் அவளாக இல்லை. கணவன் தன்னை அனுசரித்துப் போவ தில்லையென்ற குற்றச்சாட்டு அவளது மனதில் மேவிநின்றது.

“நான் ஒனக்கு ஒரு கொறயும் வெக்கல்லேன்” சகாப்தீன் கடிந்து கொண்டான்.

“நீங்க மனிசனப் போல நின்டா ஒரு பிரச்சினேம் இல்ல” அவள் தனது சீற்றத்தைக் குறைக்கவில்லை.

இனி எல்லாம் இவள்தான் என்றி ருந்தவன் எங்கேபோய் பிடியிறு தேடுவான்!

குழந்தை கிடைத்ததோடு சுராயா வேலைக்குப் போவதை நிறுத்தி விட்டாள். அது அவர்களுக்கொரு வரு வாய்ப் பலவினத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. சகாப்தீனும் அங்கிருந்து விலகி ரெடி மேட் உடுப்பு விநியோகிக்கும் தரகு வியாபாரியாக மாறிவிட்டான். அது சாதகமாக வளர்ந்து சென்றது.

நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவ னாக இருந்தாலும் திருமணம் காரண மாக சரிந்து விழுந்த நற்பெயரை மீண்டும் தூக்கி நிறுத்த வேண்டுமென்ற உள்மன உந்துதல் காலப்போக்கில் அவனது நடத்தைகளில் மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்தது.

நாகரிகமாக உடுத்துவதில் என்றும் அக்கறையோடு இருந்து வந்தவன், ஐப்பா பாணியில் அணிய ஆரம்பித் தான். நாளாந்தம் முகம் மழிப்பதை அடியோடு மறந்து போனான். பள்ளி வாசலோடு அவனுக்குத் தொடர்பு அதிகரித்து விட்டது.

“ஏன்ட தலைவிதி இப்படியாப் பெய்த்து” ஒருநாள் சுராயா ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கினாள்.

“நான் வெச்ச கொற எனத்தியன்? செஞ்ச குத்தமேத்தியன்” அவன் இத மாகக் கேட்டான்.

“எனம்பன் வரவர நீங்க இப்பிடி கோல மழிஞ்சி திரீ? பளிந்தா ஒங்களப் பாத் நாளும் நெனவில்ல” மனக் கக்கிசத்தைக் கொட்டி அவள் கலங்கி அழுதாள்.

சகாப்தீனுக்கு திக்கென்றது. சமூகத்தில் இழந்துபோன கௌரவத்தை வேறொரு வகையில் நிமிர்த்திக் கொண்டிருக்கும்போது இப்படியொரு இடியா? மீண்டும் பழைய கோலத்துக்கு எப்படிப் போவது? அப்படிப் போனால் அவனது ‘இருப்பு’ பூச்சியத்துக்கும் கீழே அல்லவா போய்விடும்!

“எனக்கு எனத்தியன் செய்யச் செல்லய சுராயா?” ஏதோ நிறை வேற்றிவிடப் போவதுபோல்...

அவள் படபடவென்று மனதிலுள்ள அத்தனையையும் கொட்டித் தீர்த்தாள்.

அவன் அசந்து போனான்.

அவள் குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டு தன் கவலையையும் கண்ணீரையும் மறைக்க முயன்றாள். முடிந்ததா?

அவள் கடைசியாகச் சொன்ன வார்த்தை.

“எனக்கு சரிவாரல்ல இந்தக் கூத்து. நான் உட்டிட்டுப் போற புள்ள யேம் எடுத்துக்கொண்டு”

அவனைப் பயம் தொற்றிக் கொண்டது. அதன்பின்பு வீட்டிலிருந்து போவது வருவதில் நேரம் குறித்து

நடந்துகொள்ளவில்லை. செலவுக்குக் கிட்டினால் வியாபாரத்தை முடித்துக் கொண்டு வந்துவிடுவான். சில சந்தர்ப் பங்களில் பிள்ளையையும் கையோடு கூட்டிக்கொண்டு திரிவான்.

சுராயா சிலசமயம் பேசுவாள். பெரும்பாலும் முகம் இருண்டுபோய்க் கிடக்கும். அவள் முகத்தில் பீரகாசித்த ஒளி மருந்துக்கும் இல்லை. வார்த்தை களில் துள்ளிய இங்கிதம் கருகிப் போயிருந்தது. அதிரடி தொனித்தது.

ஆறேழு மாதமாக ஒரே வீட்டில் அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள், ஒன்றாக வாழ வில்லை. குழந்தை ஒன்றுதான் அவர் களை ஏதோவொரு வகையில் பிணைத் துக் கொண்டிருந்தது. சொன்னதுபோல் எந்தநேரத்திலும் அவன் போய்விடுவா லென்று அவன் பயந்து நடுங்கினான்.

போய்விட்டால் மீண்டும் சுதாஜா வாகி விடுவாளே. அப்புறம் அந்தப் பாவத்தைச் சுமக்க வேண்டுமே என்ற கவலை வேறு.

உ உ உ

“உட்டுத்தள்ளு... அவன் செல்லிய ஜாதியள செய்யேலுமா... ஒனக்கு ஒண்டுக்கு ஒம்பது பொண் எடுக்கேலும்... ம... கூத்துக்காரியொன்று”

சர்தார் மௌலவி, கரீம் டிரஸ்டி, ஜாதிக் சாப், ஐப்பார் காக்கா இவர்கள் எல்லோருமே உணர்ச்சித் துடிப்பில் பொதுப்படையாக ஒரே கருத்தைத்தான் அவிழ்த்தார்கள். ஒரு நெகிழ்வுத் தன்மை எங்கிருந்துமே துளிராக்கவில்லை. அவனது வாப்பா ஒருபடி மேலே போய் ஆள்விட்டு செய்தி அனுப்பியிருந்தார்.

“உட்டுத் தள்ளிப்போட்டு வா... புள்ள எங்களுக்கு மிச்சமில்ல. நான் நல்ல எடுத்தில கலியாணம் புடிச்சி வெக்கியன்...”

சகாப்தீன் அல்லாடிப் போனான்.

நேரத்துக்கொரு விதமாக யோசித்துக் குழம்பினான். தாயில்லாத குழந்தையையும் அவளில்லாத வாழ்வையும் எண்ணிக் கலங்கினான்.

“அஸ்ஸலா மலைக்கும்” என்றபடி பள்ளிவாசல் எதிர்ச்சுவரை அண்டி இன்னொருவர் வந்தமர்ந்தார். அஸரையும் தொழுதுவிட்டே வீட்டுக்குப் போகும் யோசனைதான் போலும். நெற்றியிலே தொழுகைத் தழும்பு. படித்த மனிதன் போன்ற தோற்றம். இவரிடம் கதைத்துப் பார்த்தால் என்ன என்ற உந்துதல் சகாப்தீனுக்கு.

“வஅலைக்கும் முஸ்ஸலாம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு நெருங்கினான்.

“சொல்லுங்கோ”

திரும்பி அமர்ந்து காது கெட்டுக்கத் தயாரானான்.

அவன் ஒன்றுவிடாமல் எல்லாம் சொல்லித் தீர்த்தான். இடையிடையே கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் சொன்னான்.

“பொஞ்சாதிமார எல்லா வழிலேம் சந்தோஷப்படுத்துவது மாப்பிளமாரட கடம்... இது எங்கடவனியளுக்கு வெளங்கியல்லேன்... ஒரு குடும்பம் பிரிஞ்சி போறத்த அல்லா விரும்பியல்ல... இப்ப பொஞ்சாதீட புரியப்படி

நீங்க நடவுங்கொ... அல்லாட்ட துஆக் கேளுங்கொ”

அவர் நிதானமாகச் சொன்ன வார்த்தைகள் புத்தலையாய் அவன் மனதிலே பாய்ந்தது. ஒரு மாற்று அணுகுமுறையாக அவரது மருரா அமைந்து அவனை மேலே மேலே தூக்குவது போலிருந்தது.

இருவருமே ஒன்றாகத்தான் அஸர் தொழுதுவிட்டு வெளியேறினார்கள்.

அவன் நேரே சலூனாக் குச் சென்றான். வெளியிறங்கும்போது முகம் ஒளிகண்டு பளபளத்தது.

அடுத்த கடைக்குச் சென்று ரீசேட்டும் ரவுசரும் வாங்கி அணிந்து அழகு பார்த்தான்.

பழங்கள்... காய்கறி... மீன்... ஒரு கூடை நிறைய வாங்கிக் கொண்டான்.

திரீவீலர் அவனைச் சுமந்து கொண்டு விரைந்தது.

முற்றத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த சுராயாவுக்கு, கணவன் வந்து புதுத்தோற்றத்தில் இறங்குவதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை.

காமண்டஸ் முன்றல் மாமரத்துக்குக் கீழ் நான்கு வருடத்திற்கு முன்பு முதன் முதலாகச் சந்தித்தபோது அவளது கண்களில் கன்னத்தில் புன்னகையில் பூத்துப் பிரவகித்த இன்ப அழகை, நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்பு மீண்டும் கண்டான் சகாப்தீன்.

அன்று அவர்களுக்கு...

ஒரு பீரூயின் முணுமுணுப்புகள்

— மேமன்கள்

1. பேட்டிகள் குறித்து...

ஒரு குறிப்பிட்ட துறையைச் சார்ந்தவரின் அனுபவங்கள் கருத்துக்கள், இன்ன பிற அம்சங்களைப் பற்றிய அவரது சிந்தனைகளை அறிய அவரது படைப்புகள் உதவினாலும் கூட, குறித்த துறையை அவரது சிந்தனைகளைப் பற்றிய விரிவான ஒரு கலந்துரையாடலுக்கு பேட்டி எனும் ஊடகம் சிப்பாக பயன்படும்.

எவ்வாறு ஒரு படைப்பாளியின் படைப்பு, அப்படைப்பாளியின் ஆளுமைக் கேற்ப அதன் வெளிப்பாட்டில் சிறப்பாக வெளிப்படுகிறதோ, அதேபோன்று ஒருவருடன் நிகழ்த்தும் பேட்டியானது சிறப்படைய இரண்டு அம்சங்கள் தேவை. ஒன்று, பேட்டி காண்பவரின் திறன். இரண்டாவது, பேட்டி காணப்படுபவரின் ஆளுமை. அதாவது கருத்துக்களை முன்வைக்கும் திறன். இவ்விரண்டு அம்சங்களும் சிறப்பாக அமையாவிடின் சிறப்பான ஒரு பேட்டியினை நாம் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது போய்விடுகிறது.

ஒரு பேட்டியின் பொழுது மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் பேட்டி காணப்படுபவரை நோக்கிய பேட்டியை உள்வாங்கிக் கொண்டிருப்பவரின் கவனத்தின் குவிமையம் பேட்டி காணப்படுபவரின் மீதே இருக்கும். இருக்க வேண்டும். அதற்கு அடிப்படையாகவும், வழி சமைப்பதுமாக இருப்பது பேட்டி காண்பவரின் திறன்தான். அத்திறனின் அதிக அளவான பங்கில்தான் ஒரு பேட்டியின் சிறப்புத் தங்கி இருக்கிறது. பேட்டி காண்பவரின் திறன் என்பது, ஒரு பேட்டியினை உள்வாங்கிக் கொண்டிருப்பவர், பேட்டி காணப்படுபவரிடமிருந்து எதனை எதிர்பார்க்கிறாரோ அதனை அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொடுக்கும் வகையில் வடிவமைப்பதும், பேட்டிக்கான உரையாடலை நகர்த்திச் செல்வதும் தான்.

ஆனால் இன்றைய நமது சூழலில் அதிலும் குறிப்பாக, தமிழ்ப் பேசும் சமூகச் சூழலில் பேட்டி காணப்படுபவரை மறந்து பேட்டி காண்பவர் தனது ஆற்றலையும், அறிவையும் வெளிப்படுத்துவதிலே மும்முரமாக இருந்து, ஒரு பேட்டியின் பொழுது சுவைஞர்களின் கவனம் பேட்டி காணப்படுபவர் மீது இருக்க வேண்டும் என்ற நிலையை மறந்து, அவர்தம் கவனம் தம் பக்கம் திரும்ப வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், அவரே அதிகமாகப் பேசுபவராக மாறி, பேட்டி காணப்படுபவரை குறைவாகப் பேச வைத்தும் அல்லது பேட்டி காண்பவரைப் பற்றிய சரியான விரிவான தகவல்களை அறியாத நிலையில் தங்கள் அறியாமையை வெளிப்படுத்தியும், பேட்டி காணப்படுபவரையும் தர்மசங்கடத்திற்கு உட்படுத்தித் தோல்வி அடைந்த பேட்டியை நிகழ்த்தியவர்களாக அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

பேட்டி சம்பந்தமான இக் கருத்துக்கள் இன்றைய நமது தமிழ் சிறுசஞ்சிகைச் சூழலைச் சார்ந்த பேட்டியாளர்களை விட, நமது ஊடகத்துறையைச் சார்ந்த பேட்டியாளர்களுக்கு அதிக அளவில் பொருந்தும் என நினைக்கிறேன்.

2. உரையாடல் தொடர்கிறது

பேட்டிகளைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் ஒரு

நூல் படிக்க கிடைத்தது. 1995ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் தமிழகத்தின் விடியல் பதிப்பக வெளியீடாக வெளிவந்திருக்கும் 'உரையாடல் தொடர்கிறது' என்பதே அந்நூலாகும். இந்த நூலில் தமிழகத்தின் சிறு சஞ்சிகைகளான நிறப்பிரிகை, களம் புதிது, ஊடகம் ஆகியவற்றில் தமிழகத்தின் சிறுசஞ்சிகைச் சூழலில் கவனத்திற்குரிய சிந்தனையாளர்களில் ஒருவரான ரவிக்குமார் அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பல வெளி நாடுகளைச் சார்ந்த மிக முக்கியமான சிந்தனையாளர்களின் பேட்டிகளும், படைப்புகளும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

அகஸ்தோ போவால், எட்வர்ட் ஸெயித், காப்ரியேல் கார்லியா மார்க்கஸ், அம்பர்த்தோ எக்கோ, மிஷேல் ஃபூக்கோ ஆகியோரின் பேட்டிகளும் படைப்புகளும் இந்நூலில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

நம்மவர்கள் சிலரிடையே விடாப் பிடியாக ஒரு கருத்து நிலவுகின்றது. தமிழில் எல்லாமே இருக்கிறது. பின் ஏன் நாம் வெளிநாட்டவர்களை நாட வேண்டும்? என்ற மாதிரியான நண்டுப்பிடி கருத்துக்கள் நிலவு கின்றன. உலகின் எல்லா மொழிச் சமூகங்களும் அவை தமக்கான தனித்துவத்தைக் கொண்டிருப்பது உண்மைதான். அதேவேளை அதே சமூகங்கள் தம்மளவில் சில பற்றாக்குறைகளையும் கொண்டிருக்கும் என்பதையும் நாம் ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

அப்படி ஒத்துக்கொள்ளாத சமூகங்கள் கால வளர்ச்சியில் உறைந்து போன சமூகங்களாகவே மாறிவிடுகின்றன.

தமிழுக்கு வரும் உலகச் சமூகங்களின் பல்வேறு சிந்தனை களால் தமிழ் சமூகம் சிந்தனையு றையில் பாரிய லாபத்தையும் வளத்தையும் அடைந்திருக்கிறது என்ற உண்மை நண்டுப்பிடி கருத்துக்காரர்களின் அலறலுக்கு மத்தியில் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகும். இந்த உண்மை தமிழின் சிறுசஞ்சிகைச் சூழலால் அதிகளவில் சாத்தியமாகி இருக்கிறது.

அந்த வகையில் ரவிக்குமாரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள மேற் குறித்த நூலில் அடங்கியுள்ள பேட்டி களிலும், படைப்புகளிலும் வெளிப் படும் கருத்துக்களால் அந்த உண்மை நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, எட்வர்ட் ஸெயித் (சமீபத்தில்தான் இவர் மறைந்தார்.) போன்றவர்களின் கீழைத்தேய சமூகத்தையிட்ட கருத்துக்கள் நமக்குச் சார்ந்த கருத்துக்கள் முக்கிய கவனத்தைப் பெறக்கூடியவை. இவரது சிந்தனைகளைப் பற்றி தனியான சந்தர்ப்பத்தில் பேச வேண்டும்.

அதேவேளை, சிந்தனைகளை மீறி, மொழி மாறி வந்தாலும் கூட மனித உணர்ச்சிகள், ஒரு படைப்பாளி எதிர் கொள்ளும் பிரச்சினைகள் பொதுத்தன்மை கொண்டவை என்பதை இந்த நூலில் இடம்பெறும் பல கருத்துக்கள் நிரூபணம்

செய்கின்றன. அத்தோடு, ஒரு பேட்டியின் பேட்டியாளர் எப்படி கேள்வி கேட்க வேண்டும், என்பதையும் நம் ஊடகப் பேட்டியாளருக்கு எடுத்துக் காட்டவும் உதவக்கூடியவை.

இந்த நூலில் இடம்பெற்றுள்ள லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளர் காப்ரியேல் கார்லியா மார்க்கஸனின் பேட்டியில் எனக்குப் பிடித்த சில கேள்வியும் பதில்களும் உங்கள் பார்வைக்கு:

கேள்வி : நீங்கள் சினிமா பார்ப்பதில் அதிகம் நாட்டம் கொண்டவர். ஒரு எழுத்தாளருக்கு சினிமா உபயோகமான நுணுக்கங்களைக் கற்றுத் தருமா?

பதில் : தெளிவான பதிவை இதற்கு என்னால் கூற முடியவில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை சினிமா உதவியாகவும் இருக்கிறது. உபத்திரமாகவும் இருக்கிறது. பிம்பங்களின் வாயிலாக எப்படி யோசிப்பது என்பதை அது எனக்குக் கற்றுத் தந்துள்ளது. ஆனால், அதே நேரத்தில் காட்சிகளை, பாத்திரங் களை காட்சி ரூபப்படுத்துவதில் ஒரு மிகையான ஆர்வம் என்னிடம் தென்படுவதை நான் கவனிக்கிறேன். காமிரா கோணங்களின்பால் ஒரு விதமான வெறியே உண்டாகி விட்டது. 'ஒன் ஹண்ட்ரட் இயர்ஸ் ஆஃப் சொலியூட்' நாவலுக்கு முன்னே எழுதிய எல்லா புத்தகங்களிலும் இதை நீங்கள் பார்க்க முடியும்.

3. சுகுமாரனின் கவிதை

தமிழகக் கவிஞர் சுகுமாரனின் கவிதைகள் மீது எப்போழுதுமே எனக்கொரு பிடிப்பு. அவரது கவித்துவத்தினூடாக வெளிப்படும் அனுபவங்கள் நெஞ்சை வருடச் செய்வன. அப்பாவைப் பற்றி அவர் எழுதிய ஒரு கவிதை இன்னும் மனதில் நிற்கிறது. அக்கவிதை இடம்பெற்ற 'கோடைக்கால குறிப்புக்கள்' எனும் தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதிய பிரம்மராஜன் அக்கவிதை பற்றி இப்படிச் செல்கிறார்:

“தந்தையிடமிருந்து
அந்நியமாகும் தனயர்கள்
காஃப்காவிலிருந்து புதுமைப்பித்தன்
மற்றும் க.நா.சு.வரை படைப்புகில்
காணக் கிடைக்கின்றனர்.
சுகுமாரனின் அந்நியத்துவம்
அப்பாவின் சித்திரத்தை
அப்பாத்திரத்திற்கான மரியாதையுடன்
சில சீற்றம் மிகுந்த வரிகளில் சொல்லிய
பிறகு, விருப்போ வெறுப்போ
இல்லாத அக்கறையின்மையில்
நிலைத்து விடுகிறது.

சுகுமாரனின் அப்பாவைப் பற்றிய அக்கவிதை உங்கள் ரசனைக்கும்.

“அப்பா
உன்னுடைய மனித முகம் கழன்று
கழுமைப் புலியாகி
நெடுநாட்களாயிற்று.
எனக்கு மூலம் நீதான்
எனினும்
பறவைகள் ஒருபோதும்

முட்டைக்குத்
திரும்புவதில்லை.

என் சிறகுகளை அறுக்க
வாளோங்கியவன் நீ
நான்
வாள்முனையில் காலுதைத்துப்
பறக்கத் தொடங்கியவன்.

என் சங்கீதத்தின் ஊற்றை
அடைத்தவன் நீ
எனினும்
ரத்தத் துடிப்புகளுக்கு இடையில் அது
எதிரொலிக்கிறது

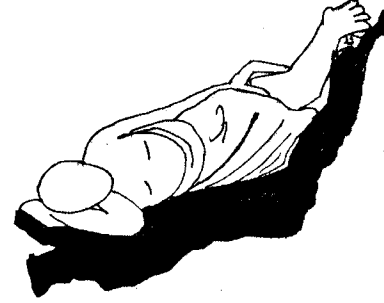
உன் போதையும்
புறக்கணிப்பும்
பொறுப்பின்மையும்
நிராதரவாய் உன்னைக் கொல்லலாம்
ஒருநாள்.
நான்

வெறும் வழிப்போக்கனாய்ப்
போகலாம்.

எனக்கு உன்னிடம்
பகையில்லை
அன்பைப் போலவே.

மல் லிகையின் அபிமான
எழுத்தாளர் திரு. ச.முருகானந்தன்
அவர்களின் புத்தம் புதிய சிறுகதைத்
தொகுதி **தரைமீன்கள்** எங்கும்
விற்பனையாகின்றது.

இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல்
வெளியீடாகும்.

மனப்பால்

- ச.சுதந்திரராஜா

அடுத்த நாளின் தேர்த் திருவிழாவிற்காக அம்பலவாணி இப்போதே சிகப்பு வெள்ளைச் சேலைகளை மொட்டையான கட்டுத் தேரில் வளைய வளையக் கட்டிக்கொண்டிருந்தான். விடிகாலையிலிருந்தே மாலைச் சப்பறத் திரு விழாவை மற்றெல்லாத் திருவிழாக்களிலும் சிறப்பானதாகச் செய்து காட்ட வேண்டும் என்கின்ற திமிரில் நாகலிங்கத்தார் ஆலாய்ப் பறந்தார். சரக் சரக் கென்று செருப்புத் தேய வெளிவீதிக்கும் கடை கண்ணிகளுக்கும் தாவித் தாவித் திரிந்தார்.

மாசில்லாமணி சோடிக்கிற பூச்சரங்களையும் மணிமாலைகளையும் சிக்கெடுத்துக் கட்டிக்கொண்டிருந்தான். பரம்பரை பரம்பரையாக அவன்தான் கோயில் பண்டாரி. மரண வீட்டிலும் மண வீட்டிலும் பூமாலைக்கு பொறுப்பு அவன்தான். நாகலிங்கத்தாரிடம் ஈடு வைத்த காணியிலே அவன் குடியிருப்பான். அதனுள் சின்னஞ்சிறு கொட்டில் போட்டு வயிரவருக்குச் சிவந்த பூவினாஸ் அர்ச்சிப்பான். பிள்ளைகளோடு தேவாரமும் கணீரென்ற குரலில் பாடியதுண்டு.

“வெளிவீதிக்குக் கட்ட நொங்கு”

மாசில்லாமணி கேட்ட கணத்திலே நாகலிங்கத்தார் துணுக்குற்றார். பனை மரங்களிலே ஏற்றி நுங்குக் குலைகளைப் பறிப்பிக்க ஓராள் தேவைப்பட்டது. சாதித் திமிரில் மிதக்கிற அவருக்குப் பனையையும் ஏறியிறங்குதலையும் நினைத்தவுடன் பலத்த அருவருப்பு உடன் பிறந்தது. அந்தியேட்டிச் சோறு வேண்டிட முத்தன் முண்டியடித்தபடி வந்தபோது பெரிய கலவரம் மூள நாகலிங்கத்தார் காரணமானார்.

“நாலாஞ் சடங்கிலை பெருத்த கொழுவல்”

நாகலிங்கத்தாரின் வேறு சாதனை பலராலும் விமர்சனம் செய்யப்படுவதாயிருந்தது. அவரின் தொப்பியில் கோழிச்செண்டுகளாகவே இத்தனை சாதி வெறிச் சாதனைகளும் குவிமையம் கொண்டன.

முத்தனைத்தான் தேடிப் போனார். விறுமர் கோயில் கும்பிடு மட்டுமே முத்தன் அறிந்தது. நாகலிங்கத்தார் திருவிழாச் செய்யும் கோயிலின் வெளிவீதியில் கூட முத்தனையோ அவன் பிள்ளைகளையோ யாருமே கண்டிருக்கக் கூட மாட்டார்கள். அவனுக்கு அங்கே திருவிழா நடந்தாலும் ஒன்றே. நடக்கா விட்டாலும் ஒன்றே.

வீட்டில் குமர்கள் பூப்பெய்தியதும் கோழிக்குஞ்சு உரிக்கிற முத்தனுக்கு வளவு வாய்க்கால் வேலை எல்லாமே செய்வதில் பரிபூரண சுதந்திரம் கிடைக்கும். மாவிடிக்கும் வேலைக்கு முத்தன் வீட்டுப் பெட்டையும் இருந்தான்.

கந்தசட்டிக்குத் தெற்பை போட்டு ஆடம்பரமாகக் கோயில் கிரியைகள் செய்வதில் நாகலிங்கத்தார் மகா வல்லவர். கொடியேற்றத் திருவிழாக்களில் உபயக்காரர் அனைவரிலும் ஆடம்பரமாகச் செய்வதில் அவரை எளிதில் விழுத்தி விடமுடியாது. பிரபல வங்கியொன்றில் நாகலிங்கத்தார் மகனுக்கு உத்தியோகம் எடுத்துக் கொடுத்திருக்

கிறார். எட்டுக் கூட்ட நாதஸ்வர மேளக் கச்சேரியை அவன் ஏற்படுத்தியுமிருந்தான்.

கோவில் நற்காரியங்கள் தர்ம வேலைகளில் தொண்டாற்றும் பெருத்த சீலர் என்கிற படிமே ஊர் மக்களில் தொற்றியிருந்தது. கருடவாகனம், புதுக்கோபுர மணி போன்ற எல்லாவற்றிலும் நிதி திரட்டி முன்னின்றே சளைக்காமல் உழைத்த மகான். வல்லுறுப் பார்வையினால் ஊரவர் நிதி நிலைப்பாடு அலசி மேப்பம் பிடிக்கிறவர்தான்.

“இண்டைக்கு உவர் நொங்குக் குலையன் கட்டிறதையும் பாப்பம்”

பசுவனுக்குச் சொன்னான் முத்தன்.

“பனையேற ஒருத்தரும் இங்கில்லையே”

“பொயிலை வெட்டுக்குப் போயிட்டினம்”

“நீயேறேலாதே”

நக்கலடித்தார் நாகலிங்கத்தார். முத்தன் வீட்டுப்பெட்டை பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கிப் போனான்.

நாலரை மணிவரை பனையேறுவார் அகப்படாமல் அந்தரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“சோடினைக்கு நொங்குக்கு எங்கை போகிற”

வீட்டுக்காரியிடம் சொன்னார். வீட்டுக்காரி பலகாரம் போடுவதில் மும்முரமாயிருந்தான்.

“அறுவான்களாலை”

“ஏனப்பா” வீட்டுக்காரி கேட்டாள்.

“நடப்படிக்கினம். பனையேறேலாதெண்டு.”

மறுபடியும் வெகுவாகக் கலங்கினார்.

மற்றுந் திருவிழாவுக்கு வெறும் சில்க் உடுக்கிற அவள் இன்றைய உபயத்துக்கு மணிப்புரி மடித்தபடி உடுக்க ஆரம்பித்தாள். மணிக்கணக்காகும் அவள் உடுத்து முடிந்து கோபுர வாசல் சேர்ந்திட. கடலை விற்கிற கிழவி வந்து அவளை வியப்போடு தான் பார்த்தாள்.

“வேறை எங்கையேனும் போய் நொங்கு கொண்டெருவம்”

மாசில்லாமணி அவரை இக்கட்டுக்குள் நுழைத்தான்.

“அப்ப பிடி காரை”

திமிர் அடங்காமல் முன் சீற்றில் றைவருக்குப் பக்கத்திலே ஏறிய மர்ந்தார்.

“போறதைப் பார்த்தாலே சப்பறம் போற மாதிரிக் கிடக்கு”

கொடுப்புக்குள் சிரித்தபடி பசுவனே சொன்னான்.

முத்தன் வெறிச்சோடிப் பார்த்த படியே காரின் புழுதிப் படலத்தைக் கிழித்தபடி காறித் துப்பலானான்.

சிறந்தவர்க்கு வரலாற்றில் 80 வரும் பாய்ச்சல்

மல்லிகையின் 40-வது ஆண்டு மலர் தயாராகின்றது.

இப்பொழுதே அம்மலருக்கான ஆக்கங்களை உருவாக்கித் தாருங்கள்.

மலர் தேவையானோர் இன்றிலிருந்தே மல்லிகையுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

ஆசிரியர்

கலைகளுக்கும் சரத்க்குத்ம் சம்பந்தந்ல்லை

- அன்புமணி

1 முன்னீடு

பறைமேளக் கலைஞர்கள் பறையடிக்கும் தொழிலை விட்டுவிட வேண்டுமென அண்மைக் காலமாக பறையர் சமூகத்தில் உள்ள சில இளைஞர்கள் குரல் கொடுத்து வருகின்றனர். இது அடிப்படை உண்மைகளை ஆராயாமல் மேலெழுந்தவாரியாக நோக்கிய தாழ்வுச் சிக்கலின் உணர்வில் என்பது வெளிப்படை.

இந்த எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்புவோர் முன் நாம் பின்வரும் கேள்விகளை வைக்கிறோம்.

- பறை அடிப்பதை நிறுத்திவிட்டால் இச்சாதியை உயர்ந்த சாதி என மக்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்களா? அல்லது பறையர் என்ற சாதிப் பெயர் மறைந்துவிடுமா?
- 'பறையர்' என்ற சாதியை 'தாழ்ந்த சாதி' என்று ஏன் கொள்ள வேண்டும்? ஏனைய சாதிகளான 'வேளாளர், முக்குவர், கரையார், சர்மா, நாயுடு, முதலிநாடார்' என்பதுபோல் அதையும் ஒரே சாதியாகக் கொள்ளலாம் அல்லவா?
- சமூக மட்டத்தில் இவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய பாதிப்புக்களைக் களையப் போராடுவதை விடுத்து, பறையடிப்பதை நிறுத்த வேண்டும் என்று போராடுவது எந்தவகையில் நியாயமாகும்?

2. பறைமேளக் கலைக்கு கிடைக்கும் கௌரவம்

பறைமேளக் கலை தற்போது பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் பேசப் படுகிறது. பேராசிரியர் மௌனகுரு முதலியோர் இக்கலையின் மகத்துவம் பற்றி அடிக்கடி குறிப்பிடுகின்றனர். ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளி வந்துள்ளன. (பார்க்க: தேனகம் - சிறப்பு மலர் 2003)

மட்டக்களப்பு மாவட்டக் கலாசார உத்தியோகத்தரின் முயற்சியால் பறையர் சமூகத்தில், கழுதாவளையைச் சேர்ந்த ஆனைக்குட்டி என்பவருக்கு 'கலாபூஷணம்' விருது வழங்கப்பட்டுள்ளது. மேளவாத்தியக் கலைஞரான ராமமூர்த்தி (மட்டக்களப்பு) என்பவருக்கு எவ்வாறு மேளக் கலைத் திறமைக்காக கலாபூஷணம் விருது வழங்கப்பட்டதோ, அவ்வாறே பறைமேளக் கலைத்திறமைக்காக இவ்விருது வழங்கப்பட்டது. இதில் எவ்வித உள் நோக்கமும் இல்லை. சூழ்ச்சியுமில்லை.

மேளக் கலைஞர்கள் தமது குலத் தொழிலாக மேளம் அடிப்பதை மேற்கொள்கின்றனர். அவர்கள் ஒருபோதும் இதைத் தாழ்வாக நினைப்பதில்லை. தலைமுறை தலைமுறையாக இக்கலை வளர்ந்து வருகின்றது.

நாதஸ்வரக் கச்சேரி, மேளக் கச்சேரி என்பன கலை நிகழ்ச்சிகளில் சேர்க்கப்படுவது போல், பறைமேளக் கூத்தும் கலை நிகழ்ச்சிகளில் சேர்க்கப்படுகின்றன. மட்டக்களப்பு மாவட்ட

கலாசார உத்தியோகத்தர் முயற்சியினால் இக்கூத்து ஆவணப் பதிவு செய்யப்பட்டு (வீடியோ) மட்டக்களப்பு கச்சேரி அரும்பொருட் காட்சியகத்தில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

3. வரலாற்றுப் பெருமை

பறைமேளக் கலை சங்ககாலம் முதல் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. பல் வகையான பறைகள் பற்றி, சங்ககால இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. அதன் அடிப்படையில் 'பிள்ளைத் தமிழ்' பாடுவோர் 'சிறுபறை கொட்டும் பருவம்' என ஒன்றை உள்ளடக்கியுள்ளனர்.

பறை அடிப்பது ஆதிமனிதனின் ஒரு அத்தியாவசிய தேவையாக இருந்து வந்துள்ளது. மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்த பறை அடிப்பது எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா நாடுகளிலும் இருந்து வந்துள்ளது. இன்றும் அது தொடர்ந்து வருகிறது. அது பல்வேறு மாற்றங்களடைந்து இலங்கையில் தற்போதைய வடிவத்தில் உள்ளது.

கண்டி நடனத்தில் அடிக்கப்படும் 'பெற' (Bora) (மத்தனம் போன்ற வாத்தியம்) வாத்தியத்துடன் நமது பறைமேளக் கலைஞர்கள் வாசிக்கும் ராஜ மேளம், கொட்டு மேளம் சேர்ந்திருப்பதை யாவரும் அறிவர். நமது பறைமேளக் காட்டியத்தில் வாசிக்கப்படும் 'சொர்ணாழி' வாத்தியம்கூட கண்டி நடனத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

கண்டி நடனத்தில் வாசிக்கப்படும் பறை ஓசைக்கும் நமது பறை ஓசைக்

கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது. கண்டி நடனக் கலைஞர்கள் இப்பறை மேளம் வாசிப்பதை ஒரு தாழ்வான செயலாக என்றுமே கருதியதில்லை.

4. மங்கல வாத்தியம்

மங்கல நிகழ்ச்சி, அமங்கல நிகழ்ச்சி (மரண ஊர்வலம்) இரண்டுக்குமே பறைமேளக் கலை பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவற்றை இன்னும் ஆழமாக நோக்கினால், ஒரே ஒரு அமங்கல நிகழ்ச்சி (இழவு) மட்டுமே அதில் சேர்கிறது. ஏனைய யாவும், மங்கல நிகழ்ச்சிகளாகவே அமைந்துள்ளன.

அம்மன் கோயில் சடங்குகள், பத்தி வணக்க முறைகள், ஆகம வணக்க முறைகள், கல்யாணம், சுவாமி ஊர்வலம் முதலிய பல மங்கல நிகழ்ச்சிகளில் பறைமேள வாத்தியம் வாசிக்கப்படுகிறது.

இவற்றுக்கான வெவ்வேறு வாசிப்பு முறைகள் பற்றிச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஒருசில வருமாறு:

1. ஆலய உற்சவங்களுக்கான வாசிப்பு
2. நிகழ்வுகளுக்கான வாசிப்பு

கிழக்கிலங்கையில் பிரசித்தி பெற்றுள்ள அம்மன் கோயில் சடங்குகள் முதலியன இப்பறை மேள வாசிப்புடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருப்பது வரலாறு. இவ்வாலயங்களில் அம்மன் எழுந்தருளும்

போதும், தெய்வக்காரர்கள் சன்னத கொண்டு ஆடும்போதும், பூசையின் உச்சக்கட்டத்தின் போதும், பறைமேள ஒலி ஒரு தெய்வீகத் தன்மையை ஏற்படுத்தி, மெய்சிலிர்க்க வைப்பதையாவரும் அறிவர்.

பறைமேளக் கலை கைவிடப்பட்டால், இக்கடமையை யார் செய்வது? அது தெய்வக் குற்றமாக - ஏன் தெய்வ நிபந்தனையாகக் கூடக் கொள்ளலாம் அல்லவா?

இந்த உற்சவங்களின் போது மேளம் வாசிக்க முடியாது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

5. பறைமேளக் கலையின் மகத்துவம்

க.தங்கேஸ்வரி அவர்கள் பறைமேளக் கலையின் முக்கியத்துவம் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“பறைமேளக் கலை இன்னும் ஒரு கலையாகப் பிரபலமாகாத போதும், அதில் உள்ள வாசிப்பு ஒழுங்கு முறையும், தாளக் கட்டுகளும், ஆட்ட முறைகளும், ஒரு நுணுக்கமான முறையில் அமைந்திருப்பதும், வாசிப்பின் போது பல்வேறு சங்கதிகள், சுருதி சுத்தமாக வெளிப்படுவதும் கவனத்திற்குரியது. தகுந்த பயிற்சி இல்லாமல் ஒரு பறைமேளக் காட்டியத்தில் பிறிசு இன்றி வாசிப்பது சாத்தியமில்லை”. (பார்க்க: கருவாஞ்சிக் குடி சைவ மகாசபையை பொன்விழா மலர்-பக்: 65)

இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? பறைமேளக் கலையும் மேள வாத்தியக் கலை போன்று ஒரு செல்நெறிக்கலை. அது தகுந்த முறையில் வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டும். கண்டி நடனத்தின் பறைமேளக் கலை போல் அது வளர்ச்சி பெற வேண்டும் என்பது தானே?

நமது சிந்தனை இந்த நோக்கில் செலுத்தப்பட்டு பறைமேளக் கலை வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டுமேயல்லாது, இக்கலையைக் கைவிட்டு, தமது சாதியைப் புனிதப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கில் செல்லக்கூடாது. அவ்வாறு செய்வது ஒரு தாய் தன் சொந்தக் குழந்தையைக் கைவிட்டுச் செல்வது போலாகும் அல்லவா?

பறையர் சமூகம் பல்வேறு கிராமங்களில் இருந்தாலும், கழுதாவளை இதில் முன்னிடம் வகிக்கிறது. எனவே மேற்குறித்த விரிவாக்க நடைமுறையை இக்கிராம இளைஞர்களே முன்னெடுத்துச் செல்வது பொருத்தமாகும்.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் பறைமேள இன்னியம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது இங்கு கவனத்திற்கொள்ளத்தக்கது.

6. பறைமேளக் கலைஞர்களின் சமூக அந்தஸ்து.

அக்கறைப்பற்று கோளாவில் முதல், வெருகல் வரை, மட்டக்களப்பு

மாவட்டத்தில் பறைக் குடும்பங்கள் செறிந்து வாழ்கின்றன.

இதில் கோளாவில் வடக்கில் 400 குடும்பங்கள், கழுதாவளையில் 100 குடும்பங்கள், புன்னைக்குளம் 35 குடும்பங்கள், ஆரையம்பதி 30 குடும்பங்கள், கல்முனை 30 குடும்பங்கள் இருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது.

இத்தரவுகளைப் பார்க்கும்போது குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை படிப்படியாகக் குறைந்து வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. பல்வேறு தொழில்களில் (அரசு உத்தியோகம் உட்பட) அவர்கள் ஈடுபட்டு வருவதை இது எடுத்துக் காட்டுகிறது.

மேலும் பறைய சமூகத்தவர்கள் வைத்தியர்களாகவும், பூசாரிகளாகவும் இருப்பதும் சமூகத்தில் அவர்களுக்கு ஒரு அந்தஸ்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறது. குடியாதவர்கள் அவர்களைச் செல்வதும், நட்புறவு கொண்டாடுவதும் சகஜமாக உள்ளது.

கல்வி அறிவும், இவர்களது சமூக அந்தஸ்தை உயர்த்தியுள்ளது. (ஏனைய சாதியினரிலும் இம்மாற்றம் ஏற்படுவதை அவதானிக்கலாம்.)

கால ஓட்டத்தில், பறையர்கள் தாழ்ந்த சாதி என்ற எண்ணம் மறைந்து, சமூகத்தில் அவர்களும் ஒரு அஸ்தம் என்னும் நிலைப்பாடு வலுப்பெற்று வருவதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. பொருளாதார ரீதியாக அவர்கள் முன்னேற்றம் அடைந்து வருவதையும் அவதானிக்கலாம். பறையர் சமூகம்

பற்றிய விரிவான கட்டுரை ஒன்றை கவிஞர்.தேனூரான் எழுதியுள்ளார். (பார்க்க: தேனகம் 2003 சிறப்பு மலர் - பக்: 2.11)

7. புரட்சிவாதிகள் செய்ய வேண்டியது என்ன?

‘பறையடிப்பது’ அவமானகரமான செயல் என்றும், பறையடிப்பதை நிறுத்த வேண்டும் என்றும் குரல் கொடுப்போர் ‘பறைமேளக் கலை’ ஒரு செல்நெறிக் கலை என்பதை உணர்ந்து அதன் மதிப்பை சமூக மட்டத்தில் உயர்த்தும் செயற் பாடுகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். ஒருசில வருவாறு:

1. ஏற்கனவே பலகலைக்கழக மட்டத்தில் மதிப்புப் பெற்றுவிட்ட இக்கலையை மேலும், அங்கு விஸ்தரிப்பதற்கு நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும். (உ+ம்: பயிற்சி வகுப்பு, கருத்தரங்கு, மேடையேற்றம், ஆற்றுகை முதலியன. கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் இத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்குப் பெரிதும் உதவும் என்பதில் ஐயமில்லை.)

2. கலை நிகழ்ச்சிகளில் பறைமேளக் கூத்தையும் ஒரு அம்சமாகச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

3. பறையர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள், தத்தம் பிரதேசத்தில் கலை மன்றங்களை நிறுவி, சிறப்பான பறைமேளக் கலை நிகழ்ச்சிகளை ஏற்பாடு செய்வதும், கலையுலகப் பிரமுகர்களை அந்நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ளச் செய்வதும் பயனுள்ளது.

4. பறையர் சமூகம் ஒரு தாழ்ந்த சமூகம் என்ற மனோபாவத்தை விடுத்து, அதுவும் ஏனைய சமூகத்தினைப் போன்ற ஒரு சமூகமே என்ற எண்ணக் கருவை கட்டியெழுப்புவதில் முழுமையான பங்களிப்புச் செய்ய வேண்டும்.

5. இது சம்பந்தமான தாழ்வு மனப் பான்மையையும், தாழ்வுச் சிக்கலையும் பூண்டோடு ஒழிக்க வேண்டும்.

6. பறைமேளக் கலைக்கு ஒரு சமூக அந்தஸ்து ஏற்படுத்துவதன் மூலம், பறையர் சமூகத்தினைப் பாதுகாக்க வேண்டும்.

8. குலத் தொழிலும் சமூக அந்தஸ்தும்

இன்று நம்மிடையே பல்வேறு கூலித் தொழில் செய்வோர் உள்ளனர். உ+ம்: மேசன், தச்சன், மீன்பிடி, நெசவு முதலியன.

இத் தொழிலைச் செய்வோர், தம்மைத் தாமே தாழ்த்திக் கொண்டால், சமுதாயத்திலும் தாழ்ந்து விடுவர். மாறாக அவர்கள் விடாமுயற்சியினால், தமது பொருளாதாரத்தை வளர்த்துக் கொண்டு சமூகத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்தைப் பெறுகின்றனர். கல்வியின் மூலம் உயர் பதவி பெறுகின்றனர். பட்டதாரியாகி, பல்வேறு நிறுவனங்களில் பணிபுரிகின்றனர். தமது சாதி தனித்துவமானது எனப் பெருமை கொள்கின்றனர்.

அதே பாணியில், பறையர் சமூகமும் தனது சமூக அந்தஸ்தை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். அதன்

மூலம் பறைமேளக் கதையின் அந்தஸ்தையும் உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். தன் சாதியைத் தனித்துவமாகக் கொள்ள வேண்டும்.

இதில் சில நடைமுறைச் சிக்கல்கள் தோன்றலாம். அதற்கு தைரியமாக முகம் கொடுக்க வேண்டும். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலாவது, எந்தக் கட்டத்திலாவது எவராவது சாதியைக் குறிப்பிட்டு, மட்டமாகப் பேச முனைந்தால் அல்லது நடக்க முனைந்தால் அந்த இடத்திலேயே அவருக்குத் தகுந்த பதிலடி கொடுக்க வேண்டும். (இதில் சாம, பேத, தான, தண்டம் பின்பற்றத் தக்கது.)

எந்த ஒரு நிகழ்விலும், பறையர் சமூகத்தினருக்கு உரிய இடத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவேண்டும். ஒதுங்கிப் போகக் கூடாது.

சுவாமி விவேகானந்தரைச் ‘குத்திரர்’ என்று குறிப்பிட்டவர்களுக்கு அவர் என்ன பதிலாகச் சொன்னாரோ, அது இச்சமூகத்துக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கட்டும்.

மல்லிகைப் பந்தல்
வெளியிட்டிருக்கும் புதிய
நூல்கள்

**நாம் பயணித்த
புகை வண்டி**

(சிறுகதைத் தொகுதி)

ப. ஆபீஸ்

அப்புநலிமன் எ...

(கவிதைத் தொகுதி)

குறிஞ்சி இளந்தென்றல்.

அப்பா

(வரலாற்று நூல்)

தில்லை நடராஜா

இது ஒரு
மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு

எழுதப்படாத கவிதைக்கு
வரையப்படாத சித்திரம்

பாமினித் ஜீவாலின்

வரலாறு

(இது பதிப்பு புதிய தகவல்களுடன்.)

சென்னைப் பத்திரிகைச் செய்திகள் பெரிசெய்யும் பத்திரிகை

1. எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கை வரலாறு (இரண்டாம் பதிப்பு - புதிய அநுவத தகவல்கள், தகவல்களில் நம்பகத்தன்மை பெண்பட்டுள்ளது)	விலை: 250/=
2. எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள் - (சிறுகதைத் தொகுதி) சாந்தன்	விலை: 140/=
3. அநுவத முத்திரைகள் - டொமினிக் ஜீவாவின்	விலை: 180/=
4. கார்ட்டூன் ஓவிய உலகில் நான் - (இரண்டாம் பதிப்பு) சிரித்திரன் சுந்தர்	விலை: 175/=
5. மண்ணின் மலர்கள் - (யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக 13 மாணவ - மாணவியரது சிறுகதைகள்)	விலை: 110/=
6. நானும் எனது நாவல்களும் - செங்கை ஆழியான்	விலை: 80/=
7. கிழக்கிலங்கைக் கிராமியம் - ரமீஸ் அப்துல்லாஹ்	விலை: 100/=
8. முப்பெரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள் - (பிரயாணக் கட்டுரை) டொமினிக் ஜீவா	விலை: 110/=
9. முனியப்ப தாசன் கதைகள் - முனியப்பதாசன்	விலை: 150/=
10. மனசின் பிடிக்குள் (ஹைக்கூ) - பாலரஞ்சனி	விலை: 60/=
11. கார்ட்டூன் ஓவிய உலகில் நான் - 'சிரித்திரன் சுந்தர்'	விலை: 175/=
12. அட்டைப் படங்கள் (மல்லிகை அட்டையை அலங்கரித்தவர்களின் தொகுப்பு)	விலை: 175/=
13. சேலை - முல்லையூரன்	விலை: 150/=
14. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் - செங்கை ஆழியான் (30 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு)	விலை: 275/=
15. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் - செங்கை ஆழியான் (இரண்டாவது தொகுப்பு) (41 எழுத்தாளர்களின் படைப்பு)	விலை: 350/=
16. நிலக்கிளி - பாலமோகரன்	விலை: 140/=
17. நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கும் சில இதழ்கள் - தொகுப்பு: டொமினிக் ஜீவா	விலை: 150/=
18. நாம் பயணித்த புகைவண்டி (சிறுகதைத் தொகுதி) - ப.ஆப்பன்	விலை: 150/=
19. தரை மீன்கள் - ச.முருகானந்தன்	விலை: 150/=
20. கூடில்லாத நத்தைகளும் ஓடில்லாத ஆமைகளும் - செங்கை ஆழியான்	விலை: 150/=
21. அப்புறமென்ன - குறிஞ்சி இளந்தென்றல்	விலை: 120/=
22. அப்பா - தில்லை நடராஜர்	விலை: 130/=

மேற்படி நூல்கள் தேவையானோர் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும்
வியாபாரிகளுக்கு விசேஷ கழிவுண்டு

திருமறைக் கலாமன்றத்தின் நாடகச் செயற்பாடுகள்

- மதத்தில் இருந்து மாசீலம் நோக்கிய யாத்திரை- ஒரு வரலாற்றுத் தகவல் கண்ணோட்டம்

- பா.இரகுவரன்

கடந்த கால் நாற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக இலங்கையின் வடபுலத்தில் இருந்து கலைகளை வளர்க்கும் நிறுவனம் திருமறைக் கலாமன்றம். 90களில் சமகால யுத்த குழ்நிலைகளிலும் தனது கலைச் செயற்பாடுகளை தீவிரமாக்கி முன்னெடுத்து வருகின்றது.

நாடகத்துறையைப் பொறுத்தவரையில் குறித்த ஒருவகை மோடிக்குள் கட்டுண்டு கிடக்காமல் பல்வகை மோடித் தன்மையுடைய நாடகங்களையும் அரங்கேற்றி வருகின்றது. சமயம், இலக்கியம் என்ற நாடகக் கருக்களில் இருந்து 90களில் அரசியல் பிரச்சினைகள், சமூகப் பிரச்சினைகள் போன்றவற்றை கையாண்டு அரங்கில் பேசத் தொடங்கியமை திருமறைக் கலாமன்ற வளாச்சியில் ஒரு பாய்ச்சலாக அமைந்துள்ளது.

இம்மன்றம் 90களிலிருந்து பின்வரும் வகை மோடி நாடகங்கள் அதிகம் அளிக்கை செய்து வருகிறது.

1. திருப்பாடுகளின் நாடகம்
2. நாட்டுக் கூத்து
3. இசை நாடகம்
4. இலக்கிய நாடகம்
5. வரலாற்று நாடகம்
6. சமூக நவீன நாடகம்
7. நடன நாடகம்
8. சிறுவர் நாடகம்
9. தெருவெளி அரங்கு
10. தனியாள் அரங்கு

இவற்றுடன் நாடகம் சம்பந்தமான, நாடக அரங்கியல் வளர்ச்சிக்கு உதவக் கூடிய செயற்பாடுகளாக பின்வருவன வற்றை நடாத்தி வருகிறது.

1. நாடகப் பயிலகம்
2. சிறுவர் கலைக்கூடம்
3. நாடகக் களப் பயிற்சிகள்
4. நாடகக் கருத்தரங்குகள்
5. நாட்டுக்கூத்து போட்டிகள்
6. அரங்கியற் கண்காட்சி
7. நாடக நூல்கள் வெளியீடு
8. நாடக சஞ்சிகை வெளியீடு
9. வெளிநாட்டு நாடகப் பயணம்
10. சிங்கள தமிழ் நாடகக் கலைப் பால முயற்சி

2

திருப்பாடுகளின் நாடகங்கள் (Passion Play)

திருப்பாடுகளின் நாடகங்கள் யேசுவின் பாடுகள், துன்பம், அவர் எதிர் கொண்ட சவால்கள், அவரின் புரட்சி, தியாகம் போன்றவற்றை சமகால போர் வாழ்வு, அதன் அவலங்கள் என்பன வெளிப்படும் வண்ணம் பிரதியாக்கம் செய்து, நெறிப்படுத்தி அரங்கேற்றியமை இந்நாடகங்களின் மத ரீதியான முக்கியத்துவத்திலிருந்து தமிழ் சமூக ரீதியான, ஒடுக்கப்படும் மக்கள் சார்பான குரலாகி முக்கியம் பெற்றன. இந்தவகையில் 'கல்வாரிக் கலம்பகம்' (1994) ஒரு பிரதான திருப்புமுனையாக அதன் அளிக்கை முறை உத்திகளால் கணிப்புப் பெற்றது.

பரணி, உலா, கலம்பக வடிவில் சிலுவை உலா (1991), கல்வாரிப் பரணி

(1992), கல்வாரிக் கலம்பகம் (1994) என்பன எழுதப்பட்டு அரங்கேற்றப்பட்டன. நூறு அடிவரையிலான அகல மேடையில் பல்வேறு கவர்ச்சி மிக்க காட்சிக் களங்கள் அமைத்து, நூற்றுக்கணக்கான நடிக்காளையும், அரங்கக் கலைஞர்களையும் ஒன்றிணைத்து, புதிய உத்திகள், குறியீடுகள் என்பனவற்றுடன் ஒளியூட்டல், இசையமைப்பு, இனிய பாடல்கள், கவர்ச்சியான வேட உடைகள் போன்ற அரங்க மூலகங்களின் வீரியத்துடன் பிரமாண்டமான தயாரிப்பாக வெளிப்பட்டன. சடங்குத் தன்மையில் இருந்து விடுபட்டு, நாடகத்துக்குரிய கலைத்துவ அழகியலுடன் மக்களின் மனதில் எளிதில் தொற்றிக் கொண்டன.

பெரும்பாலான திருப்பாடுகளின் நாடகங்களை எழுதி நெறிப்படுத்தியவர் மன்ற இயக்குனர் அருட்திரு.மரிய சேவியர் அடிகளாவார். ஜே.ஜோன்சன் ராஜ்குமாரும் 'குருதி கழுவிய குவலயம் (1999)', 'கல்வாரி யாகம் (2002)' என்பனவற்றை எழுதி நெறிப்படுத்தியுள்ளார்.

3

தென்மோடி நாட்டுக்கூத்து

கிறிஸ்தவர்கள் நாட்டுக்கூத்தில் தென்மோடி கூத்து மரபையே தமது மதப் பிரச்சினைக்காக கையாண்டு வந்தமை அறிந்த விடயம். இதில் ஆடல்கள் தவிர்க்கப்பட்டு, இனிய இசைப் பாடல்களுக்கே முன்னர் முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். 90களில் திருமறைக் கலாமன்றத்தினர் ஆடல்களையும் சேர்த்து கூத்து என்பதன் முழு அர்த்தத்துடன் ஆடத் தொடங்கினர்.

நேர்ச் சுருக்கமும், ஆடம்பரக் கவர்ச்சியும், நவீன ஒலி, ஒளி நுட்பங்களும், நடிக்காளின் அரங்கப் பண்பு மிக்க அசைவுகளுடனும் படச் சட்ட மேடையில் இக்கூத்துகள் அரங்கேற்றப்பட்டன.

இங்கு மேடையேறிய கூத்துக்களை பின்வருமாறு பாகுபடுத்திக் கொள்ளலாம்.

1. கிறிஸ்தவ கதை தொடர்பானவை
2. இந்து இதிகாசக் கதை தொடர்பானவை
3. இலக்கிய, வரலாற்றுக் கதை தொடர்பானவை

கிறிஸ்தவ கதை தொடர்பான நாட்டுக் கூத்துக்களை பின்வரும் வகைப் பாட்டுடன் நோக்கலாம்.

1. பழைய பிரதிக் கூத்துகள்
2. புதிய பிரதிக் கூத்துகள்
3. பரீட்சார்த்தக் கூத்துகள்

தேவசகாயம்பிள்ளை (1995) போன்ற தொன்மையான கூத்துக்கள் பழமை மாறப் பண்புடன் மேடையேறின. புதிய பிரதிக் கூத்துகளில் கிறிஸ்தவம் சார்ந்த ஐந்து பிரதிகள் அரங்கேற்றப்பட்டுள்ளன. 'நீ ஒரு பாறை' (1990) கூத்து, புதிய ஆடல் கண்டுபிடிப்புகளுடனும், அரங்க நெறிமுறைகளோடும் ஆடப்பட்டு தென்மோடி கிறிஸ்தவ கூத்து மரபில் ஒரு பாய்ச்சலாக அமைந்தது.

அ.பாலதாஸ் எழுதிய 'இடமில்லை' (1991, 1996) என்னும் கிறிஸ்தவக் கூத்து கிறிஸ்துவின் பிறப்புக் காலத்தில் அவரின் தாய், தந்தையர் அனாதரவாய் அலைந்து கிறிஸ்து பிறக்க இடமின்றி திரிந்த தமையை சமகால இடப்பெயர்வு, அகதி

வாழ்வுடன் தொடர்புபடுத்திய வெளிப் பாடாகி சமூகப் பெறுமானம் மிக்கதாக அமைந்தது.

ம.ஜேசுதாசன் எழுதிய 'ஏரோதன்' (1996) கூத்து, தென்மோடி கூத்து மரபுடன் இசை நாடகம், சித்து நடைக் கூத்து போன்ற பாரம்பரிய நாடகங்களின் இணைப்பின், புதிய நுட்பங்கள், புதிய இசைக் கருவிகள், காட்சி விதானிப்புக் களுடன் புறஜேக்ரர் பாவனையும் சேர்ந்த ஒரு பரீட்சார்த்த கூத்தாக அமைந்தது.

ஜே.ஜோன்சன் ராஜ்குமாரின் 'ஏகலைவன்' (2001) கூத்து புதிய வியாக்கியானத்துடன் பல இடங்களில் ஆடப்பட்டது.

சாம்பிரதீபன் எழுதிய 'சோழன் மகன்' (1999) என்ற கூத்து நாட்டின் மனு நீதி பிழைத்ததால் ஏற்பட்ட அவலத்தை இன்றைய சூழலுடன் ஒப்பிட்டு ஆடப்பட்டது.

திருமறைக் கலாமன்றக் கூத்துகளின் அறிக்கையில் பின்வரும் விடயங்கள் கவனத்துக்குரியவை.

1. பழமை மாறப் பண்பு
2. பிற நாடக ஆடல் பாடல் இணைப்பு
3. புதிய உத்திகள் பயன்பாடு
4. புதிய ஆடல்கள் கண்டுபிடித்து சேர்த்தல்

4

இசை நாடகங்கள்

இசை நாடகங்கள் ஏற்கனவே உள்ள பிரதிகள் நேர்ச் சுருக்கத்துடன் ஆடப்பட்டதுடன் புதிய இசை நாடகங்

களும் எழுதி ஆடப்பட்டமை சிறப்பான அம்சமாகும். 90களின் பின் 10 இசை நாடகங்கள் அரங்கேறியுள்ளன. திருமறைக் கலாமன்ற இசை நாடகங்கள் மூன்று நிலைப்பட்டவையாய் அமைந்தன.

1. இந்து சமயக் கதை சார்ந்தவை
2. கிறிஸ்தவ சமயக் கதை சார்ந்தவை
3. காப்பியக் கதை சார்ந்தவை

அருட்திரு. மரியசேவியர் அவர்களால் ஐம்பெரும் காப்பியங்களில் மூன்று புதிய இசை நாடகங்களாக எழுதி நெறிப்படுத்தப்பட்டன. அவை 'சிந்தாமணி' (1992), 'வளையாபதி' (1992), 'குண்டல கேசி' (1993) என்பனவாகும்.

இசை நாடகங்களில் பிரதான நடிகராகவும், நெறியாளராகவும் இருந்து, தயாரிப்பு உதவிகளையும் ம.தையிய நாடன் என்ற இக்காலச் சிறந்த இசை நாடகக் கலைஞர் வழங்கி பெரும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார்.

இசை நாடகங்களில் 'சத்திய சோதனை' (2001) என்ற இசை நாடகம் விவிலிய அவலச் சுவை கதையொன்று ம.ஜேசுதாசனால் எழுதி நெறிப்படுத்தப்பட்டது. தமிழில் இசை நாடகங்களிலும் மேற்கத்தைய அவலச் சுவை மரபு புதிதாக இணைந்து கொள்வது ஒரு புதிய வளர்ச்சிப் போக்காகும்.

வெளியிடங்களிலும், கோயில்களிலும், இரவிரவாக ஆடப்பட்டு, 1983இன் பின் இராணுவக் கெடுபிடிகளால் அருகி விட்ட இசைநாடகங்களையும், நாட்டுக் கூத்துக்களையும் 90களில் பேணிப்பாது காத்து வளர்ச்சிப் பாதைக்குக் கொண்டு

சென்ற பெருமை மிக்க பணி திருமறைக் கலாமன்றத்துக்குரியதாகும்.

5

நவீன நாடகங்கள்

திருமறைக் கலாமன்றத்தின் நவீன நாடகங்கள் ஆறு பிரிவுகளாய் நோக்கத் தக்கன.

1. சமூக நாடகம்
2. வார்த்தைகளற்ற நாடகம்
3. தெருவெளி அரங்கு
4. சிறுவர் நாடகம்
5. இலக்கிய நாடகம்
6. வரலாற்று நாடகம்

எமது சமூகப் பிரச்சினைகள் சார்ந்த நவீன மோடியற்ற நாடகங்களின் 90 களின் ஆரம்பத்தில் தாஸிசியஸ் குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம் ஆகியோரின் நாடகங்களான 'பொறுத்தது போதும்' (1990), 'நெஞ்சக்கனல்' (1991), 'மாதொரு பாகம்' (1992) ஆகியவை பிராஸ்சின் ஜேனத்தினால் நெறிப்படுத்தப்பட்டன.

யுத்தச் சூழலில் மத ரீதியாக தமிழர் ஒன்றுபட வேண்டிய தேவையின் தாக்கமாக மரியசேவியர் அடிகளாரின் 'சமயத் தூது' (1993) நாடகம் இந்து கிறிஸ்தவ மதக் கருத்துக்களின் ஒத்ததன்மைகளை சித்தரித்தது.

1993இல் ஜோன்சன் ராஜ்குமாரின் 'கி.பி.2000' என்னும் நாடகம் யுத்த சூழ்நிலையில் ஏற்படும் மனஅழுத்தங்கள் பற்றிப் பேசியது. இந்நாடகம் பல உண்மைச் சம்பவங்களின் தொகுப்பில் கலைத்துவமாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டதாகும்.

கிறிஸ்துவின் வாழ்வையும், விவிலியக் கதைகளையும் எமது போராட்டத் துடனும், சமகால வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளுடனும் இணைத்தும், தொடர்புபடுத்தியும் பல நாடகங்கள் தயாரிக்கப்பட்டன. அவற்றுள்,

1. கோபுரத்தில் குழப்பம் (1993)
2. சத்தியத்தின் தரிசனம் (1993)
3. பயணங்கள் (1994)
4. ஜீவப்பிராயத்தனம் (1998) என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியன. முக்கிய கணிப்புக் குரியன.

'கோபுரத்தில் குழப்பம்' நாடகம் விவிலியத்தில் உள்ள பாபேல் கோபுரக் கதையுடன் எமது சமூகப் பிரச்சினைகளை, கிராமிய ஆடல், பாடல் மரபுகளுடன் குறியீட்டுப் பாணியில் தயாரிக்கப்பட்டது. இன்பராஜனின் எழுத்துருவை, ஜே.ஜோன்சன் ராஜ்குமார் நெறிப்படுத்தினார்.

அல்பிரட் எழுதிய 'சத்தியத்தின் தரிசனங்கள்' நாடகம் எமது சமூகப் பிரச்சினைகளுடன், போராட்ட வாழ்வை குறியீடாக யேசுவின் வாழ்வியலாடாக தொடர்புபடுத்தி சித்தரிக்கப்பட்டது. இந்நாடகம் ஜி.பி.பேர்மினர்சால் நெறிப்படுத்தப்பட்டது.

அழகராசா எழுதிய 'பயணங்கள்' நாடகம் இடப்பெயர்வு போன்ற யுத்த பிரதிபலிப்புகள் கிறிஸ்துவின் பிறப்புக் காலத்துடன் தொடர்புபடுத்தி பேசியது. இதனை ஜி.பி.பேர்மினர் நெறிப்படுத்தியிருந்தார்.

ஜே.ஜோன்சன் ராஜ்குமார் எழுதி, நெறிப்படுத்திய 'ஜீவப்பிராயத்தனம்' நாடகம் விவிலியத்தில் வரும் உடன் படிக்கைப் பேழையின் ஐதீகத்தையும், மகாபாரதத்தின் யுத்தப் பின்னணியையும் இணைத்து எமது ஜீவப்பிராயத்தனம் மிக்க போராட்ட வரலாறு குறியீட்டுத் தன்மையில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

இவை தவிர நாடக பயிலக் மாணவர்களின் கூட்டுருவாக்கத்தில் எழுதப்பட்ட 'ஒரு தேடல்' (1994) நாடகம் போர்த்துக் கீசர் காலத்திலிருந்து எமது ஒடுக்கு முறைக்குள்ளான வாழ்வையும், எமது ஆயுதப் போராட்டத்தின் நியாய பூர்வமான வரலாற்று நிகழ்வையும் கூறி சூரன் போருடனாடான இறுதிக் காட்சியுடன் அராஜகங்களுக்கு முடிவு கட்டப்படுவதை சித்தரித்தது.

போல்ரவியின் 'நுளம்புகள்' (1994) எமது இனப்பிரச்சினையை குறியீட்டுப் பாணியிலும், தை.கண்ணனின் 'இருண்ட மண்' (1999) இராணுவ ஒடுக்குமுறையின் கோரங்களையும், ஜோன்சன் ராஜ்குமாரின் 'ஈன்றபொழுதில்' (1996) நாடகம் யுத்த காலத்தில் தாய்மாரின் அவலங்கள் பற்றியும், சாம்பிரதிபனின் 'மீன் தங்காத பட்டிகள்' (2002) கடலோர மக்களின் யுத்த கால இடப்பாடுகள் பற்றியும் பேசியது. இடப்பெயர்வின் அவலங்களை அல்பிரட் எழுதிய 'சாகாத மனிதம்' (1997) சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியது.

வார்த்தைகளற்ற நாடகம் (Word less Drama)

திருமறைக் கலாமன்றத்தினரின் தனித்துவமான நாடகமாக இது குறிப்பிட

பிடப்படுகின்றது. சொல்லால் ஏதுமின்றி உடல் அசைவு வெளிப்படுத்தும் நடிப்பிலும், இசையமைப்பின் வலுவிலும் இந்நாடகம் பிரதானமாக தங்கியிருக்கும். இசைத்தென்றல் யேசுதாசன் குழுவினரின் இசையமைப்பு நாடகத்தை கணிசமாக நகர்த்திச் செல்வதில் பங்களிக்கிறது.

'புறம்' (1991) என்ற வார்த்தைகளற்ற நாடகம் முதன் முதலாக மரியசேவியர் அடிகளாரால் உருவாக்கி நெறிப்படுத்தப்பட்டது. இது புறதாற்றின் வீரத்தாயின் கதைக்கு புதிய வியாக்கியானமாக அமைந்தது. தொடர்ந்து இவரால் 'திருச் செல்வர் காவியம்' (1992) நாடகமும் நெறிப்படுத்தப்பட்டது. இவர் எழுதி ஜோன்சன் நெறிப்படுத்திய 'தர்ஷனா' (2001) என்ற நாடகம் பிரபல்யமானது. துட்டகைமுனு, எள்ளளன் கதையை யுத்தத்துக்கெதிரான சமாதானத்துக்கான மையப்பொருளாக்கி தயாரிக்கப்பட்டது. துட்டகைமுனு பகுதிக்கு சிங்கள நடிக்களும், எள்ளளன் பகுதிக்கு தமிழ் நடிக்களமாக இலங்கையின் பல இடங்களிலும் மேடையேற்றப்பட்டது. எள்ளளன் கொல்லப்படும் வேளை பார்வையாளர் பகுதியில் இருந்து வேண்டாம் என வருந்திக் கத்தியபடி நாடகம் முடிவடைகிறது.

'ஊழிக்கோளம்' (1999) நாடகமும் வார்த்தைகளில் பெருமளவும் தங்கியிராத சாம்பிரதீபனின் நாடகமாகும். மேடையில் பூமிப்பந்து பெருங்காட்சியாக, மேடைப் பொருளாக காட்சி தந்து பூமி சுழலல், திறத்தல், மூடுதல் என வேட்டை யுகத்தில் தொடங்கிய போர் உலகம் முழுவதும் வியாபித்து, புவிக்கோளத்தை

ஊழிக்கோளமாற்றுவது சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்பட்டது.

சாம்பிரதீபனின் 'ஓயாத அலைகள்' நாடகமும் குறிப்பிடக்கூடிய தயாரிப்பாகும்.

'அசோகா' (1992) வார்த்தைகளற்ற நாடகம். அசோகனின் வரலாற்றில் யுத்தத்தின் கோர விளைவுகள், மன மாற்றம் என்பனவற்றை நவீன உத்திகளுடன் பரதம், கதகளி, கூத்து என்பனவற்றின் கலப்பில் கொழும்பில் மேடையேறியபோது மரியசேவியர் அடிகளாரின் இம்முயற்சி மிகுந்த வரவேற்பையும் பாராட்டையும் பெற்றுக் கொண்டது. இசைத்தென்றல் யேசுதாஸின் இசையமைப்பும், திருமதி.நளாயினி இராஜதுரையின் நடன அமைப்பும், நடிக்களின் உடல் சார்ந்த நடிப்பும் பிரமிப்பைக் கொடுத்ததுடன் யுத்தபூமியில் இருந்து தலைநகரில் சமாதானத்தின் குரலாகவும் ஒலித்தது. இந்நாடகத்தில் நடன அமைப்பைச் செய்த நளாயினி இராஜதுரை(குரு), மற்றும் யூலியஸ் கொலின்ஸ் (அசோகன்), தந்தையாக பேர்தினஸ் ஆகியோரின் நடிப்பும் விமர்சகர்களின் பாராட்டைப் பெற்றது.

தேருவெளி அரங்கு

1980களில் யுத்த குழ்நிலையில் ஈழத்தில் தெருவெளி அரங்கு உருவாக்கம் பெற்று, மக்களிடம் கொண்டு செல்லப்பட்டு கலைத்துவ வெற்றியும், பிரச்சார வெற்றியும் பெற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கியது.

திருமறைக் கலாமன்றத்தினரும் 90களின் பிற்பகுதியில் இருந்து மக்களிடம் சமூகப் பிரச்சினைகள், சீர்கேடுகள், சமாதானம், உடதளை நீக்கம் போன்ற பல்வேறு நோக்குக் கொண்ட கருப் பொருளுடன் தெருவெளி அரங்கை நிகழ்த்தி வருகின்றனர்.

ஜோன்சன் ராஜ்குமாரின் 'ஆத்ம யாகம்' (1999), தை.கண்ணனின் 'சமாதான ஓடை' (1999) போன்றன அளிக்கை செய்யப்பட்டன. 'கூடித் துயர் வெல்' (2000) என்ற தெருவெளி நாடகம் மிகவும் கணிப்புப் பெற்றதாகும். சிறுவர் நாடக மரபில் எழுதப்பட்டு இளைஞர்களால் நடிக்கப்பட்ட இந்நாடகம் தெருவெளி அரங்கப் பண்புடன் பல இடங்களில் அளிக்கை செய்யப்பட்டது. அகதி முகாம்களிலும், அகதிகள் வாழ்ந்த இடங்களிலும் மன ஒத்தம் கொடுத்து சமூகப் பயன்பாடு மிக்க அரங்காகியது. இதனை ஜே.ஜோன்சன் ராஜ்குமார் எழுதி நெறிப்படுத்தினார்.

கவர்ச்சியான வேடவுடை, ஒப்பனை முறை, இசை, இனிய பாடல்கள், ஆடல்கள், நேர்ச் சுருக்கம் என்பனவற்றுடன் தெருவெளி அரங்கு மக்களுடன் கலந்து வாதப் பிரதிவாதங்களாகியும் அரங்கேற்றப்பட்டன.

சிறுவர் நாடகங்கள்

திருமறைக் கலாமன்றத்தில் சிறுவர் நாடகங்கள் அதற்கே உரிய பல அரங்க நெறிமுறைகளின்படி அரங்கேறின. 90களின் ஆரம்பத்தில் 'ஒற்றுமையின் சின்னம், புத்திமான் பலவான்' போன்ற

குழந்தை ம.சண்முகலிங்கத்தின் பிரதிகளை பிரான்சிஸ் ஜெனம் நெறியாள்கை செய்தார்.

'ஒற்றுமையே பலம்' (1994) என்ற ஜோன்சன் ராஜ்குமாரின் சிறுவர் நாடகம் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமன்றி கொழும்பிலும் அரங்கேறியது. ருபவாஹினியிலும் ஒளிபரப்புச் செய்யப்பட்டது. இந்நாடகம் கொழும்பில் ஜேர்மன் கலாச்சார நிறுவனம் நடத்திய சிங்கள தமிழ் கலாச்சார விழாவில் அரங்கேறியபோது மிகுந்த பாராட்டைப் பெற்றது.

ஜோன்சனின் மற்றொரு படைப்பான 'ஒன்றாகில் நன்றாகும்' (2002) இன ஒற்றுமை, சமாதானம் என்பனவற்றை வலியுறுத்தி அரங்கேற்றப்பட்டது. இவரின் நெறியாள்கையில் உருவான 'கலையாத கோலங்கள்' (1994) வடபகுதிச் சிறுவர்கள் யுத்த வெடிப் பொருட்களாலும் யுத்தத் தாலும் படும் அவலங்களை யாழ்ப்பாணத்திலும், கொழும்பிலும் வெளிப்படுத்தியது.

90களில் அரங்கியற் கண்காட்சிகளை நடத்தி உலக அரங்கு பற்றியும், ஈழத்து அரங்கு பற்றியும் கட்புலமான தெளிவினை ஏற்படுத்தியது. நாடகப் பயிலக்கத்தினூடாக வரன்முறையான ஒரு நெறியாக இக்கலையை பல இளந்தலை முறையினரிடையே வேரூன்றி வளரவும், சிறுவர் கலைக்கூடம் மூலமாக சிறுவர்களுக்கு நாடகம் மட்டுமன்றி இதர கலைத்துறைகளில் பயிற்சியையும் ஆர்வத்தையும் ஊட்டி வளர்க்கவும் பணியாற்றி வருகிறது.

நாட்டுக்கூத்துப் போட்டிகளை நடத்தி நாட்டுக்கூத்தை இயன்றளவு

அழியாமல் கிராம மட்டத்தில் ஊக்குவிப்பு செய்து வருவதுடன், ஆற்றுகை எனப்படும் நாடகத்துக்கான தரமான சஞ்சிகையை வெளியிட்டும், கலைமுகம் என்ற சஞ்சிகையுடாக நாடகம் மற்றும் கலைகள் பற்றியும் அரிய ஆக்கங்களை வழங்கியும் நாடகப் பிரதிகளை நூலாக வெளியிட்டும் வருகிறது.

தொண்ணூறுகளில் இருந்து பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று குறுகிய கால நாடகங்களைப் பயிற்சிகள் வழங்கி வருவதுடன், அவ்வப்போது நாடகக் கருத்தரங்குகளையும் பயன்மிக்க சமூகச் செயல்கள் ஊடாக முன்னெடுத்து வருகிறது.

90களில் கொழும்பில் நாடகங்களை நிகழ்த்தி தென்பகுதி மக்களுக்கு எமது கலை வடிவங்களை பரிட்சயப்படுத்திய துடன், எமது துயர் தோய்ந்த வாழ்வையும், சமாதானத்தின் தேவையையும் வலியுறுத்தி நின்றது.

ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு நாடகப் பயணங்களை 2 தடவைகள் 'வடலிக் கூத்தர்' என்ற பெயருடன் 97லிலும், 98லும் மேற்கொண்டது.

வடலிக் கூத்தின் முதலாவது பயணத்தில் (1997) ஜெனோவா, சருந்தலை, சாகாத மனிதம், கலையாத கோலங்கள் ஆகிய நான்கு நாடகங்களையும், இரண்டாவது பயணத்தில் (1998) ஜீவபிராயத்தனம், சோழன் மகன், சாகாத மனிதம், கலையாத கோலங்கள் ஆகிய நான்கு நாடகங்களையும், 97இல் பிரான்ஸ், ஜேர்மன், சுவிஸ்லாந்து, லண்டன், ஜேர்மன் ஹேலண்ட், இத்தாலி

ஆகிய நாடுகளிலும் அரங்கேற்றி எமது யுத்தகால அவலங்களையும், போராட்டத்தையும் உலகறிய வைத்தது.

2001இலும், 2003இலும் சிங்களக் கலைஞர்களை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அழைத்து சிங்கள நாடகங்களான மனமே, சிங்க பாகு மற்றும் பாரம்பரிய நடனங்கள் போன்ற கலை நிகழ்வை இணைத்து நிகழ்த்தி சமாதானத்துக்கான கலைப் பாலத்தை முன்னெடுத்து நின்றது திருமறைக் கலாமன்றமே.

2003இல் நிகழ்ந்த ஈழத்துக் கூத்து விழாவில் 4 நாட்கள் இரவு பகல் நிகழ்வுகளாக ஈழத்தில் உள்ள பல்வேறு பிரதேசக் கூத்துக்களை மேடை ஏற்றியும், கலந்துரையாடல், செயல்முறைகள் என்பனவற்றை வழங்கியதோடல்லாமல் இறுதிநாள் தமிழ் தேசிய நாடகத்துக் கான கலந்துரையாடல்களையும், பல பிரதேச முன்னணிக் கலைஞர்களுடன் நிகழ்த்தி தமிழ் தேசிய நாடகத் தேடலில் மிகுந்த அக்கறையை ஏற்படுத்தி நின்றதும் வரலாற்று முக்கியமானவையாகும்.

திருமறைக் கலாமன்ற நாடகங்களில் சமகால யுத்த பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்த பின்வரும் உத்திகளை கையாண்டனர்.

1. நேரடியாகக் கூறுதல் - உரையாடல், பாடல் மூலமான வெளிப்பாடு.
2. கிறிஸ்துவின் வாழ்வுடன், விவிலிய கதைகளுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறுதல்
3. ஊமம் - லேசாய் பாவனை மூலமாக வெளிப்படுத்தல்

4. வார்த்தைகளற்ற நாடகங்களாக வெளிப்படுத்தல்
5. குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தல்
6. படிமங்களை பயன்படுத்தல்

90களில் யாழ்ப்பாணத்தை தவிர்ந்த கொழும்பு மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் சமகாலப் பிரச்சினைகளை நேரடியாகக் கூறுது மேலே குறிப்பிட்ட ஏனைய உத்திகளைப் பயன்படுத்தி சாதுரியமான வெற்றிகளைக் கண்டுள்ளனர்.

இக்கட்டுரையுடாக திருமறைக் கலாமன்றத்தின் நாடகச் செயற்பாடுகள் மதத்தில் இருந்து முழுச் சமூகத்திற்கும் பயன் கிடைக்குமாறு ஈடேறி வருவதை தகவல்களாகவும், இயன்றளவு வரலாற்று நோக்கிலும் கூற முனைந்துள்ளேன். அரங்கியல் நோக்கிலோ, கருப்பொருள் நோக்கிலோ அணுக முயலவில்லை. ஆனால் விரிவாக ஆராய வேண்டிய அவசியம் உள்ளது.

பாராட்டுக்கள், எதிர்ப்புகள், கருத்து முரண்பாடுகள் என்பனவற்றை கலைப் படைப்புகள் எதிர்கொள்வது சகஜம். திருமறைக் கலாமன்றம் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. ஆனால் கூட்டுமனப்பான்மையுடன் இடர் மிகுந்த காலகட்டத்தில் இம்மன்றத்தின் அயராத செயற்பாடுகளின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை இக்கட்டுரையுடாக அறியாதவர்கள் நிச்சயம் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

39-வது ஆண்டுமலர்
தேவையானோர் எம்முடன்
தொடர்பு கொள்ளவும்.

பாதுகாக்கத் தக்கதான
எழுத்துப்படைப்பு இது.

மல்லிகை சிறுகதைகள்
விலை 275/- - 350/-

மல்லிகை ஆசிரியரின் பவள விழா ரூபகார்த்தமாக வெளியிட்டு வைக்கப் பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதி

30 எழுத்தாளர்களினது தரமான சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு.

41 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய இரண்டாம் பாகம் விற்பனையாகின்றது.

நூலகங்களில் இருக்க வேண்டியத் தொகுப்பு.

மல்லிகைப் பந்தலுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

கடிதங்கள்

சென்ற இதழ் தலையங்கத்தில் நீங்கள் குறிப்பிட்டதுபோல, தாமரை - மல்லிகை இலக்கிய இரண்டுநாள் விழாவை அடுத்த ஆண்டு ஆரம்ப மாதங்களில் சென்னையில் நடத்த முற்போக்கு இதழ் அமைப்புகளும் தேர்ந்தெடுத்த முடிவு மிகவும் பாராட்டப்படத் தக்க செய்தியாகும்.

அடக்கமாக - அதேசமயம் கனம் காத்திரம் மிக்கதான இலக்கிய விழாவாக அவ்விழா அமையட்டும்.

இதற்கான ஆரம்ப வேலைகளை ஆரம்பித்து விட்டீர்களா? இங்குள்ள சகல மட்டத்து எழுத்தாளர்களையும் இவ்விழா சம்பந்தமாக அணுகி, அவர்களது ஒப்புதலை பெறுங்கள். கூடியளவு இவ்விழாவில் பலரும் கலந்து கொள்ளத்தக்க வகையில் ஏற்பாடுகளைக் கவனியுங்கள். புலம்பெயர்ந்து பல கண்டங்களில் பரந்து வாழும் படைப்பாளிகளை அழைத்து, இவ்விழாவில் கலந்துகொள்ள வையுங்கள். இது ஒரு சர்வதேசக் கூட்டமைப்புக்கு வழிசமைக்கும். ஒரு கணக்கெடுப்பாகவும் அமையும்.

க. நந்தீஸ்வரன்
நல்லூர்.

எனது காந்தி பக்தன் சிறுகதையை பல மாதங்களுக்கு முன்பே - வீரகேசரி வார வெளியீட்டிற்கு அனுப்பினேன். ஆனால் அது பிரசுரமாகவில்லை. இதற்கு முன்பும் வலி என்றொரு சிறுகதை அனுப்பி (2002இல்) அதுவும் பிரசுரமாகவில்லை. அதனால் காந்தி பக்தனும் வீரகேசரியில் பிரசுரமாக மாட்டாது எனக்கருதியமையால் மல்லிகை ஆண்டு மலருக்கு அதனை அனுப்பினேன். எனினும் ஆண்டு மலரில் நீங்கள் அதனை ஏற்று பிரசுரித்தாக அறிகிறோம். இந்நிலையில் எதிர்பாராத விதமாக 4-1-2004 ஞாயிறு வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் சிறுகதைக்குரிய பக்கத்திலன்றி பிரத்தியேகமான பக்கமொன்றில் அக்கதை பிரசுரமானது கண்டு வியப்படைந்தேன். வீரகேசரியில் எனது கதைகள் பிரசுரமாகமாட்டாதோ என்று கருதியமையால்தான் அதனை மல்லிகைக்கு அனுப்பி னேன். இதனால் தங்களுக்கும் மல்லிகைக்கும் ஏற்பட்ட அசௌகரியங்களுக்காக வருந்துகிறேன். இனியும் இதுபோன்ற சங்கடங்கள் ஏற்படமாட்டாது என உறுதி கூறுகின்றேன்.

முருகபூபதி
அவுஸ்ரேலியா

கவிதம் கற்பித்தல்

- சோ.பத்மநாதன்

“ கிழங்கு என்ன விலை தம்பி? ”

“ அறுபத்தீசு ”

“ அரைக்கிலோ தாரும் ”

தருகிறார், தருகிறேன் காரச

மிச்சக்காசு கைக்கு வருகுது

எண்ணிப் பார்த்தால்

அறுபது ரூபா

“ காசு குறையுது, கணக்கைச் சொல்லும் ”

“ ஜம்புது கிறாப் கூடப் போட நான்

மொத்தம் கணக்கு நாற்பது ரூபா ”

“ கொஞ்சம் பொறடி,

அரைக்கிலோ முப்பத்திரண்டரை ரூபா

ஜம்புது கிறாமுக்கு முகிறேகால் வரும்

ஆக, எல்லா மா முப்பத்தீசு முக்கால்

நாலே காலை - அழுக்கிப் போடலர் ”

கல்குலேற்றர் இன்றிக் கணக்கை
 சொல்ல முடிந்த பெருமிகம் எனக்கு
 பொட்ட கணக்கை 'வீற்றோ' பண்ணி
 இளைய தலைமுறை எனக்குச் சொன்னது
 "கிலோவுக்கெல்லாம் விலையைச் சொன்னான்.
 அரைக்கிலோ எண்டால் முப்திகைஞ்சு"
 கல்குலேற்றர் இன்றிப் பிரகம்
 கணக்கைப் பார்த்தேன்
 இளைஞனே இல்லை
 சங்கரன் வாளமுதல் சகலமும் இழந்து
 வெங்களம் இழந்து மீண்ட ராவணனாய்
 திருநெல்வேலி தெருவெல்லாம் அளந்து
 தெருநல் மீண்டான் நெஞ்சு கணக்கை
 நாலே காலுக்கு நான் அழமாவேன்
 'முகிறகால் என் முயலுக்' கென்று
 நாண்டு கொண்ட இளைஞனை நோக்கி
 அசர கணிகம் கேத்திர கணிகம்
 பிரியாக கணிகம் என்றெல்லாம் பிதற்றி
 சந்தைக் குதவாக் கணிகம் கற்பித்த
 விந்தை மனிதரை நோக்கும் என் நெஞ்சு

அச்சத்தாள் ஊடாக ஓர் அபிப்பிராயம்

- டொர்னிக் சீவா

வாலிபப் பருவத்தில் எனக்கேற்பட்ட காதல் தோல்வியால் நான் எனது திருமணத்தைப் பற்றியே எந்த விதமான கருத்தும் கொள்ளாமல் இயங்கி வந்திருக்கிறேன். அதைப்பற்றி நான் அக்கறைப்படவேயில்லை.

அதையும் விடப் பெரிய மனத்தாக்கம் என்னவென்றால் மாணவப் பராயத்தில் நான் படித்த பள்ளித் தமிழ்ச் சட்டம்பியார், நான் எந்தவிதமான தவறும் செய்திருக்க முடியாத சூழ்நிலையில் "போய்ச் சிறையுங்கோவனடா! இங்கை வந்து ஏன் என்ர மண்டையைக் குழப்புறங்க?" என ஆவேசமாகச் சொன்ன சுடுசொல் என் உள்ளத்தில் பதிந்திருந்து, என் நெஞ்சக் கனலை ஊதி ஊதிப் பெருப்பித்துக் கொண்டிருந்தது.

அன்றும் சரி, இன்றும் சரி சாதி பேசுகிறவனைப் பற்றி நான் அப்படி யொன்றும் அலட்டிக் கொள்வனல்ல. பார்க்கப்போனால் சாதி சொல்லித் தன்னை உயர்வாகக் காட்டிக் கொள்ள நினைப்பவன் பரிதாபத்துக்குரியவன். அது ஒரு மனநோய். தனது பரம்பரையின் திறமை, ஆற்றல் பற்றிச் சொல்ல லாயக்கற்றவன் தான் தன்னுடைய சாதியைப் பற்றிப் பெருமை பாராட்டி மகிழ்வான். மற்றவர்களைத் தனது பரம்பரைப் பெருமைகள் சொல்லி மிரட்டி வருபவன்.

இப்படி இளம் வயதில் என்னைப் போலக் காயப்பட்டவர்கள் அநேகர்.

இந்த இளவயசு மனக்காயம்தான் என்னை இன்றளவும் வழி நடத்தி வருகின்றது என மெய்யாகவே நம்புகின்றேன்.

வக்கரித்த அந்தச் சாதி வேளாளனான கிறிஸ்தவத் தமிழ்ச் சட்டம்பியார் சொன்ன அந்தச் சாதித் திமிர் வார்த்தைகள் எனது இள நெஞ்சைப் புண்படுத்தி விட்டது என்ற கருத்தை விட, மனுக்குலத்தை இன்றளவும் நாகரிகமாகவும்

கவர்ச்சிகரமாகவும் வைத்து வரும் எனது பரம்பரைக் குலத் தொழிலை, எனக்குச் சோறுட்டிய தொழிலைக் கேவலமாக நக்கல் பண்ணிப் பரிகசித்து விட்டாரே என்ற மன நோவுதான் என்னை எனக்குள்ளேயே நிமிர்ந்து பா. க்க வைத்து வருகின்றது.

இத்தகைய மனத் தாக்கத்தினால் வளர்ந்து வந்து வாலிபப் பராயம் எய்திய எனக்கு எனது திருமணத்தைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கவே நினைவில்லாமலிருந்தது.

ஒவ்வொரு இரவும் தொடர்ந்தாற் போல, எனது தாயார் தலைமாட்டில் குந்தியிருந்து கொண்டு, தனது வேண்டு கோளை நான் நிராகரித்து விடு வேனோ என்ற ஆதங்கத்தில் எனது இருகரங்களையும் பற்றுறுதியுடன் பற்றிக் கொண்டு கண்ணீர் மல்க என்னை வேண்டிக் கொள்ளும் பொழுது என்னால் இளகாமல் இருக்க முடியவில்லை.

உலகத்தில் மிகப் பெரிய ஆயுதம் ஒரு தாயின் கண்ணீர் என்பதை அந்தக் கணம் எனக்குப் புரிய வைத்தது எனது அநுபவம்.

1957ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் எனது திருமணம் நடைபெற்றது.

எனது இனிய நண்பன் கணேச விங்கன் கொழும்பிலிருந்து வந்து எனது திருமணத்தில் கலந்து கொண்டார். தோழர்கள் எம்.சிகப்பிரமணியம், பூபாலசிங்கம், கார்த்திகேசன், வைத்திலிங்கம் போன்றோர் அன்று சாயங்காலம் நடந்த திருமண வரவேற்

பில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினர். என்னைச் சிறப்பித்தனர்.

ரஸிகமணி கனகசெந்திநாதன், வரதர், செங்கை ஆழியான், டானியல், ஏ.ரி.பொன்னுத்துரை உட்படப் பல இலக்கிய உலக நண்பர்கள் அந்த வரவேற்பு விழாவில் கலந்து கொண்டு என்னைச் மகிழ்வித்தனர்.

திருமணம் என்னை, எனது தினசரி நடைமுறையிலிருந்து அப்படியொன்றும் மாற்றி விடவில்லை.

இப்படியே நாட்கள் வருடங்களாகிப் போய்க் கொண்டிருந்தன.

இந்தக் கால கட்டத்தில் இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் எழுதிக் கொண்டிருந்த நான், விஜயபாஸ்கரனின் 'சரஸ்வதி'யில் தொடர்ந்து மாதா மாதம் சிறுகதைகளை எழுதி வந்தேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை தனது வேலைத் திட்டத்தைக் குடாநாடெங்கும் வியாபித்து நடைமுறைப்படுத்தி வந்தது.

அந்த மகாசபையில் செயலாளராக இயங்கி வந்தவர்தான் கல்விமான் இ.வே.செல்வரத்தினம் அவர்கள்.

அவர் அப்பொழுது சென்.பத்திரிசியார் கல்லூரியில் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். மகாசபைக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டிருந்த ஒரு ஞாயிறு நாள் காலையில் "ஜீவா, உன்னை எங்கட கல்லூரியில் படிப்பிப்பவர்

ஒருவர் சந்திக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். அவருடைய பெயர் ஏ.ஜே. கனகரெட்னா. எப்ப அவரை வரச் சொல்லு?" எனக் கேட்டார்.

சரஸ்வதியில் அப்பொழுது நான் மாதா மாதம் தொடராகக் கதை எழுதி வந்த நேரம். அதன் அட்டைப் படத்தில் எனது உருவம் ஓர் இதழில் பதிக்கப்பட்டு, தமிழக எழுத்தாளருக்கு என்னை எனது புகைப்படத்துடன் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டிருந்த துடிதுடிப்பான காலமது.

அடுத்து வந்த ஒரு சனிக்கிழமை மாலைக் பொழுதில் நண்பர் ஏ.ஜே. என்னைத் தேடி எனது கஸ்தூரியார் வீதி ஜோசப் சலூனுக்கு வந்திருந்தார்.

இந்தப் பின்னணியில்தான் பறங்கித் தெருவிலுள்ள 'பீரீமியர் கபே'யில் நாங்கள் இரவு நேரங்களில் சில இலக்கிய நண்பர்கள் தொடர்ந்து சந்திப்பது வழக்கம். இது ஏ. ஜே. கனகரெட்னாவின்து மாமனாரது ஹோட்டல்.

இரவு ஒன்பது மணி வரையும் அந்தச் சிற்றுண்டிச்சாலை திறந்திருக்கும்.

அங்குதான் பிரபல ஆங்கில எழுத்தாளர் அழகு சுப்பிரமணியம் அவர்களையும் நான் சந்தித்தேன்.

இப்படியே தொடர்புகளைப் பலப் படுத்திக் கொண்டிருந்த காலத்தில்தான் சரஸ்வதி விஜயபாஸ்கரன் என்னுடன் தொடர்பு வைத்து, சரஸ்வதி இனித் தொடர்ந்து புத்தகங்களை வெளியிட இருப்பதாகவும் முடியுமானால்

என்னுடைய சிறுகதைத் தொகுதி யொன்றைத் தயாரித்துத் தந்தால் சரஸ்வதி பிரசுரமான முதன்முதலாக அதை வெளியிட்டுத் தருவதாகவும் கடிதம் மூலம் கேட்டுக் கொண்டார்.

நண்பர் கனகரெட்னாவின் ஆழ்ந்த ஆலோசனைக் கலப்பிற்குப் பிறகு 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பைத் தயாரித்து நண்பர் விஜயபாஸ்கரனுக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் சரஸ்வதிப் பிரசுரத்தின் முதலாவது படைப்பிலக்கிய வெளியீடு எனது தண்ணீரும் கண்ணீரும் என்ற சிறுகதைத் தொகுதிதான். 1960ம் ஆண்டுக் கான முதன் முதலில் படைப்பிலக்கியத் திற்கான ஸ்ரீலங்கா சாஹித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டதும் இதே சிறுகதைத் தொகுதியான தண்ணீரும் கண்ணீரும் தொகுதியே தான்.

இந்தப் பரிசை பெற்றுக் கொண்டு நான் யாழ்ப்பாணம் திரும்பிய பொழுது யாழ்ப்பாண மாநகர சபை மேயர் துரைராஜா அவர்கள் மிகப் பெரும் கோலாகலத்துடன் என்னைப் புகையிரத நிலையத்தில் வைத்து வர வேற்று, வீடுவரை அழைத்து வந்து கௌரவித்துச் சென்றார்.

இதற்குப் பின்னணியாகத் திகழ்ந்தவர்கள் எனது மதிப்புக்குரிய இலக்கிய நண்பர்களே. அதிலும் பிரபல எழுத்தாளர் 'நந்தி' அவர்களுடைய பங்களிப்பு இதில் மிகுதியாக இருந்தது.

இந்த வரவேற்பு விழாவில் புகை யிரத நிலையத்தில் நின்று வரவேற்றவர்களில் எனது மனைவியும் ஒருவர். அவர் மூத்த குழந்தையுடன் வந்திருந்த புகைப் படத்துடனான செய்தியை வீரகேசரியின் அன்றைய யாழ்ப்பாணத்து நிருபர் திரு. எஸ். செல்லத்துரை அவர்கள் அடுத்த வார ஞாயிறு இதழில் வெளியிட்டு வைத்தார்.

எனது ஞாபகத்திற்குட்பட எனது மனைவியின் செய்தியோ, புகைப் படமோ அதன் பின்னர் எந்தப் பிரசுர தளங்களிலும் வெளிவரவேயில்லை.

இதற்குப் பின்னர் எத்தனையோ விழாக்கள் எல்லாம் வந்தன; போயின.

மணிவிழாவும் நடந்தது.

அதன் பின்னர் பவளவிழாவும் நடந்தது.

இந்த விழாக்களில் ஒன்றிலுமே எனது துணைவியாரைப் பார்த்திருக்க மாட்டீர்கள்.

பலர் மனசுக்குள் இதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலைப் புதைத்து வைத்திருந்த போதிலும் கூட, யாருமே என்னை இதுவரை மனத் திறந்து விசாரித்தது கூட இல்லை.

நீண்ட காலமாக என்னுள் புகை யுண்டு போயுள்ள ஒரு குடும்பத் தகவலை இந்தக் கட்டத்தில் நான் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

எனது மனைவி ஒரு நிரந்தர நோயாளி.

சுகதேகியாகத்தான் என்னுடன் வாழ்வைப் பகிர்ந்து கொண்டவர் அவர். கொஞ்சக் காலம் என்னுடன் ஓடி வந்தார்.

இரண்டு பெண் குழந்தைகள் பிறந்த பின்னரும் வீட்டு வேலைகளைத் தனது தினசரிக் கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்து கொண்டே வந்தவர், திடீரென இந்தச் சூழ்நிலைக்கு ஆட்பட்டு, நோயாளியாகவே மாறி விட்டார்.

எனது மகன் வயிற்றிலிருந்த ஆறாவது மாதமே பயங்கர நோய்க்கு அவர் உட்பட்டு, பல உடல், மனச் சிரமங்களை அனுபவித்து விட்டார்.

நிறை பிள்ளைத்தாச்சியாக இருந்த எனது மனைவி ஒருநாள் விடிகாலை நிலத்தில் அலங்க மலங்க விழுந்து அங்குமிங்கும் கையைக் காலை விரித்த வண்ணம் அறையெங்கும் உருளத் தொடங்கி விட்டார்.

எனக்கோ முன்னர் பின்னர் அறிந்திராத புதிய அநுபவம். பயம்.

அப்படியே செய்வதறியாது மலைத்துப் போய் நின்றுவிட்டேன்.

தொடர்ந்து வைத்தியம் பார்த்தோம்.

கொழும்பு கொண்டு சென்று மருதானையில் உள்ள சிங்கள நாட்டு வைத்தியரிடம் அறையெடுத்துத் தங்க வைத்து தொடர் வைத்தியம் செய்து பார்த்தோம்.

ஒன்றுக்குமே அந்த நோய் கட்டுப் படுவதாக இல்லை. தொடர்ந்தது.

ஒரு வைத்தியர், “தாய் உயிருடன் தேவையா? அல்லது குழந்தையை உயிருடன் பிறப்பித்துத் தர் வேண்டுமா?” எனப் பயங்கரமான கேள்வியை என்முன் வைத்தார்.

நான் ஒருவருக்குமே தெரியாமல் இரவிரவாகவே அழுது தீர்த்தேன்.

இந்தச் சம்பவம் எல்லாம் மல்லிகையை ஆரம்பித்த கால கட்டங்களில் எனக்கு முன்னால் தோன்றி என்னைப் பதப்படுத்தச் செய்த பயங்கர முயற்சிகள். வாழ்வின் குறுக்கீடுகள்.

இந்தப் பயங்கரமான வாழ்வா? சாவா? என்ற சூழ்நிலைக்குத் தன்னை ஆட்படுத்தி, இந்தப் பூமியில் பிறவியெடுத்தவர்தான் எனது ஒரேயொரு மகன் திலீபன்.

இந்தத் திலீபன் என்ற பெயரும் இலக்கியப் பாத்திரம் ஒன்றின் நாமம் தான். பிரபல மராட்டிய நாவலாசிரியர் வி. ஸ. காண்டேசுரது ‘கிரொஞ்சக வதம்’ நாவலில் வரும் கதாபாத்திரத்தின் பெயரும் திலீபன்தான்!

அதனால்தான் வேறெந்தத் தந்தையையும் விட, என் மகன் திலீபன் மீது நான் இன்று வரைக்கும் அதீத பாசத்தையும் நேசத்தையும் செலுத்தி வருகின்றேன்.

ஒரு பக்கம் வாழ்வு தந்த பரம் பரைத் தொழிலை இரவுக்கிரவாகவே விட்டொழித்து, எழுத்து எனக்குச் சோறு போடும் என்ற அசாத்தியத் துணிச்சலால் செயலில் இறங்கிய

சம்பவத்தால் சொல்லொணா வறுமைக்கும் தினசரி தேவைக்கில்லாக் கொடுமைக்கும், கஷ்டங்களுக்கும் உட்பட்டிருந்தேன்.

இலக்கிய வெறி என்னைத் தினசரி தெருத்தெருவாக அலைய வைத்தது. தினசரி வாழ்க்கையோ என்னைத் தின்று தின்று சேதப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அதேசமயம் மனைவியின் புரி படாத நோயினால் நெஞ்சு உலர்ந்து, இரவு தூக்கமில்லாமல், தகுந்த உணவு கிடைக்காமல் சோம்பிப் போயிருந்தேன்.

ஆனால், விடிகாலையில் எழுந்தால் மல்லிகை... மல்லிகை... என்ற சிந்தனைதான். அதைப்பற்றிய ஒரே யோசனைதான் எனது மண்டையைக் குடைந்து கொண்டிருக்கும்.

சில சமயங்களில் காலையில் பசியாறப் போதிய பணமிருக்காது, என் சட்டைப் பைக்குள்.

அப்பொழுது மல்லிகையின் விலை ஐம்பது சதங்கள்.

கொன்னால் நம்ப மாட்டீர்கள்.

காலையில் மல்லிகைப் பிரதிகள் இரண்டொன்றை எடுத்துக் கொண்டு தெரிந்த நண்பர்களைத் தேடி ஓரிரு இதழ்களை விற்றுப் பணம் பண்ணிக் காலைச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்ட பின்னர்தான் மல்லிகைக் கந்தோருக்கு வந்து, வேலைகளைத் தொடர்ந்து ஆரம்பித்திருக்கிறேன்.

சிலர் காலையிலேயே என்னையும் எனது கையிலுள்ள மல்லிகைப் பிரதிகளையும் சுண்டு முகம் சுழித்த சம்பவங்களும் இடையிடையே ஏற்பட்டது முண்டு. உடன் பணம் தராமல் தட்டிக் கழித்த சம்பவங்களும் ஏராளமுண்டு.

பிற்காலத்தில் ஒருநாள் மல்லிகை அலுவலாக நான் கொழும்பு வந்திருந்த சமயம் செட்டித் தெருவூடாக நடந்து கொண்டிருந்தேன். பாரிய வெளி நாட்டுக் காரொன்று என்னருகே ஊர்ந்து வந்து தரித்து நின்றது

ஒருவர் கார்க் கண்ணாடியை இறக்கி விட்டு, கையசைத்து எனக்குத் தன்னை அடையாளம் காட்டி, புன் முறுவல் செய்தார்.

உண்மையிலேயே நான் இப்படியொரு சம்பவத்தை என் கவனத்திற்குள் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. மெதுவாக நான் நடந்து முன் சென்றேன்.

காரை ஒரு பக்கமாக நிறுத்திவிட்டு அவர், புன்சிரிப்புடன் இறங்கியவாறே “ஜீவா! கொஞ்சம் நில்லடாப்பா!” எனச் சொல்லிக் கொண்டே என் அருகே நெருங்கியவர், “ஜீவா என்னைத் தெரிய வில்லையா, உனக்கு?” எனக் கேட்டுக் கொண்டே எனது விழிகளை உற்றுப் பார்த்தார்.

எனக்கு அவரை முன்னர் பின்னர் பார்த்ததாக ஞாபகமில்லை. என் அறிவுக்குத் தட்டுப்படவில்லை.

வெளிநாட்டு மினுமினுப்பு அவரது முகத்திலும் சிரிப்பிலும் பளிச் சிட்டது. “இப்ப நான் அமெரிக்காவில்

இருக்கிறேன். நேத்து வந்தனான். உன்னைக் கண்டது சந்தோசம். உனக்குக் கடன்காரனப்பா நான். யாழ்ப்பாணத்துத் தெருக்களில் மல்லிகையை எனக்கு நீட்டியிருக்கிறாய். நான் சிலசமயம் காசு தந்ததில்லை. அந்தக் கடனை இப்ப தீர்க்க வேண்டும்!” எனச் சொல்லியபடி நூறு அமெரிக்க டாலர் நோட்டுகளை எனது கைக்குள் திணித்தார்.

நான் பிரமித்துப் போய்விட்டேன். மலைப்பாகவிருந்தது.

சற்றுத் தயங்கினேன். இத்தனை பெரிய தொகை டாலர் நோட்டை நான் எனது மல்லிகை அறுபவத்தில் இதுவரையும் பெற்றுக் கொண்டவனல்ல. பார்த்ததுமில்லை.

எனக்கு ஒன்று அன்று தெளிவாகப் புரிந்தது. அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் நாம் எடுத்த காரியங்களில் உழைக்கத் தொடங்கினால் தற்சமயம் அது பெருஞ் சிரமங்களைக் கொண்டு தரலாம். ஆனால், காலக் கிரமத்தில் அதன் பாரிய பயன் கிடைத்தே தீரும் என்ற முடிவுக்கு அந்தத் தெருவோரக் கட்டட நிழல். எனக்குப் போதிமர ஞானோதயத்தைத் தந்தது.

(மீண்டும் சந்திக்கின்றேன்)

புதிய நூல்

‘கூடில்லாத நத்தைகளும்
ஓடில்லாத ஆமைகளும்’
செங்கை ஆழியானின் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்துள்ளது.

கனடாவின் வாழும் தமிழ்

- நெள்வத்தை ஜோசப்

கனடாவில் இருந்து வெளிவரும் ‘காலம்’ சஞ்சிகை வருடம்தோறும் ‘வாழும் தமிழ்’ என்னும் மகுடத்தில் இலங்கை, தமிழக மற்றும் புலம்பெயர் நாடுகளின் புத்தகங்களின் கண்காட்சியும் விற்பனையும், பிறகு மாலையில் ஒரு இலக்கியக் கூட்டமும், கலந்துரையாடலுமாக ஒரு முழுநாள் இலக்கிய நிகழ்வினை நடத்தி வருகின்றது.

1990லிருந்து நடந்துவரும் இந்நிகழ்வில் கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக அமரர். குமார்மூர்த்தியின் நினைவுப் பேருரை சிகரம் கொண்டுள்ளது.

‘காலம்’ இலக்கியச் சஞ்சிகையின் வெளியீட்டாளரும், இலக்கிய நேசரும், நல்லதொரு சிறுகதையாளருமான குமார் மூர்த்தியின் ஞாபகார்த்த விழாவாகவே இப்போது இந்த வாழும் தமிழ் புத்தகக் கண்காட்சி பெயர் கொண்டுள்ளது.

2003ஆம் ஆண்டுக்கான இந்த வாழும் தமிழ் நிகழ்வில் அமரர் குமார் மூர்த்தியின் மூன்றாவது ஆண்டு நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்தும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்திருந்தது.

எனக்குக் கிடைத்த இந்த வாய்ப்பை ஒரு இலக்கிய வரப்பிரசாதமாகவே நான் கருதுகிறேன்.

இந்த ஈழத்திருநாட்டின் வரலாற்றில் ஒரு ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக மிகவும் அசட்டையுடனும் அராஜகத்துடனும் பலவிதமான இன்னல்கள் கொடுமைகளுக்குள்ளாக்கப்பட்டும், சட்ட ரீதியாக அனாதைகளாக்கப்பட்டும், குடியரிமை, வாக்குரிமை மறுக்கப்பட்டுக் கிடந்தும் கூட, மிகவும் பொறுமையுடனும், சகிப்புத் தன்மையுடனும் வாழ்ந்து காட்டி இன்று ஒரு உழைக்கும் சக்தியாக

உருவாகி வருகின்ற இம்மலையகத் தமிழர்கள் பற்றிய எழுத்துக்களுக்கான; மலையக இலக்கியத்துக்கான ஒரு அங்கீகாரமாகவே இதை நான் கருதினேன்.

அறுபதுகளின் பின் எழுச்சியுற்ற ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரதான கூறான பிரதேச இலக்கியம் என்கின்ற மையத்தில் மலையக இலக்கியமும் ஒரு மலர்ச்சியுடன் வளரத் தொடங்கியது.

இந்த நாட்டில், ஒரு அடையாளத் துடனும், கௌரவத்துடனும் தங்களை இனம் காட்டி நிலை நிறுத்திக் கொள்ளும் முயற்சியில் இந்த மக்கள் பட்ட அத்தனை பாடுகளையும் இந்த இலக்கியமும் பட்டிருக்கிறது. இந்த மண்ணின் இலக்கியமாகத் தன்னைப் பரிணமித்துக் கொள்ள! பிணைத்துக் கொள்ள!

‘மலையக இலக்கியத்தின் பாரம் பரியத் தொடர்ச்சி’ என்பதே குமார் மூர்த்தி நினைவுப் பேருரைக்காக எனக்குத் தரப்பட்டிருந்த தலைப்பு.

எனக்குக் கிடைத்த இந்த இலக்கிய உலா வாய்ப்பிற்காக நான் முதற்கண் மூவருக்கு நன்றி கூறக் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

முதலாவதாகத் திரு. பத்மநாப ஐயர். லண்டன் மாநகருக்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குமான எனது பயணத்துக்குக் கர்த்தாவாக நின்றவர்.

இரண்டாவதாகத் திரு. செல்வம் அருளானந்தம். ‘காலம்’ சஞ்சிகையின் ஆசிரியர். லண்டனுக்கு என்னை அழைத்திருந்த திரு.பத்மநாப ஐயருடன்

கலந்துரையாடி என்னை நேராகக் கனடாவுக்கு வரவழைத்துக் கொண்டவர்.

மூன்றாவதாகத் திரு.மு.நித்தியானந்தன். தனது இடைவிடாத செயற்பாடுகளின் மூலம் மலையக இலக்கியம் பற்றிய ஒரு உணர்வினை மேலைத் தேசங்களில் ஏற்படுத்தியவர்.

16-8-2003 சனிக்கிழமை கனடாவின் ஒண்டாரியோ நகரில் வாழும் தமிழ் நிகழ்வு.

14ஆம் திகதி பகல் கொழும்பில் இருந்து புறப்படும்போது கனடாவின் மின்சாரத் தடை பற்றி நான் அறிந்திருக்கவில்லை. டோகாவில் இறங்கி பிறகு லண்டனில் இறங்கி விமானம் மாறி மாறி 15ஆம் திகதி மாலை கனடாவை அடைந்தேன்.

உலகின் மிகப் பெரியதும் அதி நவீனமானதுமான லண்டன் ‘ஹீத்ரா’ விமான நிலையத்திலிருந்து கனடா நோக்கிய விமானம் ஏற எனக்கு ஆறு மணி நேர இடைவெளி இருந்தது.

ஹீத்ரா விமான நிலையத்திலிருந்து ஒவ்வொரு இரண்டு நிமிடங்களுக்கும் ஏதாவது ஒரு ஊருக்கான விமானம் ஏறிக் கொண்டிருக்கும். அல்லது ஏதாவது ஒரு ஊரில் இருந்து வந்த விமானம் இறங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

ஏற்கனவே ஐயருடன் பேசித் தீர்மானித்துக் கொண்டதற்கிணங்க லண்டன் விமான நிலையத்தின் வெளிப்பகுதிக்கு வந்தேன். ஒரு வினாடி

தான் இருக்கும். ‘நீங்கள்... தெளிவத்தை...’ என்றபடி ஒருவர் அருகே வந்து மிகவும் உரிமையுடன் எனது கைவண்டியை தான் இழுத்து என்னை விடுதலைக்குள்ளாக்கினார். அவர் கவிஞர் கி.பி.அரவிந்தன். பிரான் சிலிருந்து விடுமுறையில் லண்டனில் இருப்பதாகவும், விமான நிலையத்தில் நான் இருப்பதை ஐயர் மூலம் அறிந்து பார்க்க வந்ததாகவும் கூறினார். அவருடன் இன்னும் இரண்டு நண்பர்கள் வந்திருந்தனர். மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் ஐயரும் நித்தியும் வந்தார்கள். எத்தனை வருடங்களுக்குப் பின் சந்திக்கின்றோம். முந்திய எண்பதுகள் என்றாலும் இருபது வருடங்களுக்கு மேல் ஆகிறது.

ஒரு வினாடி வாயடைத்துத்தான் நின்றிருந்தோம்; அந்த அந்நிய மண்ணின் சந்திப்பில்.

விமான நிலையத்தின் கோப்பிக் கடையில் அமர்ந்து கோப்பி குடித்தபடி பேசினோம். மல்லிகையிலிருந்து துரைவி வரை... சரிநிகரிலிருந்து, மூன்றாவது மனிதன் வரை.... குடும்பம், இலக்கியம், அரசியல், சமாதானப் பேச்சுக்கள், இழுபறிகள் என்று தலைப்பு மாறி தலைப்பு மாறி பேசினோம்... மூன்று நான்கு மணி நேரம் எப்படிப் போயிற்று என்றே தெரிய வில்லை.

மறுபடியும் உள்ளே சென்று கனடாவிற்கான பயணத்தைத் தொடர்ந்தேன்.

லண்டன், கனடா போன்ற நாடுகளின் கோப்பிக்கடைக் கலாச்சாரம் ஹீத்ராவில் இறங்கிய முதல்நாளே அறிமுகமாகிவிட்டது.

சரியாக காலை 11.30க்குப் புறப்பட்ட விமானம் பிற்பகல் 4 மணிக்கு டொரண்டோவில் தரை இறங்கியது.

11:30 என்பது லண்டன் நேரம். 4:00 என்பது கனடா நேரம். கனடாவில் 4 மணி என்றால் லண்டனில் என்ன மணி, இலங்கையில் என்ன மணி என்கின்ற நினைவுகள் நம்மை குழப்பத்திற்குள்ளாக்கும். ஆகவே கனடா நேரப்படி 4 மணிக்குத் தரையிறங்கினேன் என்று வைத்துக் கொள்வதே சுகம்.

காலம் செல்வமும், வரனும் விமான நிலையம் வந்திருந்தனர். முகமறியா இலக்கிய நண்பர்கள். முக மலர்வுடன் வரவேற்றனர்.

செல்வம் காரில் வந்திருந்தார். கனடாவில் கார் வைத்திருத்தல் என்பது ஒரு பெரிய விஷயமே அல்ல. சராசரியாக இரண்டு பேருக்கு ஒரு கார் என்பதுதான் கனடாவின் விகிதாச்சாரக் கணக்கு. செல்வம் வீட்டில் ஆறுபேர் இருக்கின்றனர். அப்படி என்றால் அவர் மூன்று கார் வைத்திருக்க வேண்டும். பாவம் செல்வம்!

காலம் செல்வம் சில்லாலைக் காரர். கணையாழியில் அவருடைய சிறுகதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. ‘கட்டிடக் காட்டுக்குள்ளே’ என்னும் கவிதை நூலின் ஆசிரியர்.

‘காலச் சுவடு’ சஞ்சிகையின் கனடாவுக்கான ஆலோசகர்.

“உங்களை எனக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது. பெயரை அறிந்திருக்கிறேன், அவ்வளவுதான். பத்மநாப ஐயர்தான்... அதுவும் உங்கள் லண்டன் வருகை ஊர்ஜிதமான பிறகுதான் உங்களைப் பற்றி நிறையக் கூறினார்...”

கனடாவின் அகன்ற பாதையில் மிக அநாயாசமாகக் காரோட்டியபடி என்னுடன் பேசிக் கொண்டு வருகின்றார் செல்வம்.

போலியாக எதையாவது உளறி வைக்காமல் ‘உங்களைப் பற்றி எனக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது’ என்று கூறிய அந்த நிஜம் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

தமிழர் வாழும் தரணியெங்கும் தெரிந்திருக்க நான் என்ன ரஜனியா, கமலா, அல்லது குறைந்த பட்சம் வைரமுத்துவா? ஒரு எழுத்தாளன், இலக்கியக்காரன். அதுவும் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளன். அதிகம் அறியப்படாத ஒரு எழுத்தாளன், இலக்கியக்காரன் என்கின்ற மகிழ்வு - ஒரு பெருமை என்னுள் அலை அலையாக எழுந்தது.

வாள்ளாவும் மரங்கள் வரிசை வரிசையாக வளர்ந்து நிற்கும் கனடாவின் அகன்ற, அழகான சாலைகளில் கடலலை போல் தவழ்ந்தோடும் கார்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதே ஒரு பரவசம்தான்.

நான்கு வரிசையில் கார்கள் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அதேபோல் எதிர்புறத்திலும்... மூன்றாவது வரிசையில் செல்வத்தின் கார் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதே வரிசையில் கொஞ்சத் தூரம் ஓடி இடம் பார்த்து நான்காவது வரிசைக்குள் மாறி அதிலும் கொஞ்சத் தூரம் ஓடி வலப் பக்கம் திரும்பி பிரதான சாலையில் இருந்து விலகி உள்ளே ஓடிவிடுவதே உத்தேசம்.

ஒரே சீரான வேகத்துடன் ஒவ்வொரு வரிசையிலும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அத்தனை வாகனமும் இப்படி ஏதாவதொரு உத்தேசத்துடன் ஓடிக் கொண்டிருப்பவைதான். அவரவர் திரும்ப வேண்டிய தூரத்தின் அளவையும் இடது, வலது என்னும் பக்கங்களையும் பொறுத்தே அவர்கள் ஓடும் வரிசைகள்.

பின் சீட்டில் அமர்ந்திருக்கும் வரன் அவசரமாக செல்வத்தின் தோளை எட்டித் தட்டுகின்றார்.

“செல்வமண்ணே செக்கன் லைனுக்கு எடுங்கோ... சீக்கிரம் எடுங்கோவன்... இடமிருக்குத்தானே...” அவரது குரலில் ஒரு அச்சமும் அவசரமும் தொனிக்கின்றன.

‘கிரீச்’ சென்ற சப்தத்துடன் செல்வம் வரிசையை மாற்றுகின்றார். எங்களது கார் வரிசை மாறிய அதே வினாடி ‘விஷ்... விஷ்’ என்று மூன்று கார்கள் எங்களுடைய காரை இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு ஓடுவது போல் விரைகின்றன. ஆங்கிலப் படங்களில்

ரேஸ் ஓடும் கார்களை இவைகள் நினைவுபடுத்துகின்றன.

மீண்டும் சாவதானமாகத் தனது பழைய வரிசைக்கே வந்துவிட்ட செல்வம் கூறுகின்றார், “நமது பையன்கள்தான். ‘கேங்ஸ்’ என்று இங்கு கூறுவதுண்டு. மெதுவாகப் போகவே மாட்டார்கள்...”

“அவர்கள் ஓட்டும் அசுர வேகத்துக்கு நம்மால் ஓட்ட முடியாது! நமது வேகத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பின்னால் ஓடிவரும் பொறுமை அவர்களுக்குக் கிடையாது. இடித்துத் தள்ளி விட்டு போய்க் கொண்டே இருப்பார்கள்...” வரன் தொடர்ந்து கூறுகின்றார்.

“திடீரென்று நாம் அடுத்த லைனில் போய் விழுந்தால் என்ன ஆகும். அதில் வந்து கொண்டிருக்கும் அத்தனை வாகனங்களும் நம்முடன் மோதி பிறகு ஒன்றுடன் ஒன்று மோதி... ஒரே ரகளைதான். இத்தனைக்கும் காரணமான அவர்களோ எங்கோ ஓடிக் கொண்டிருப்பார்கள்” என்கின்றார் செல்வம்.

எனக்கு சில்லிட்டுப் போகிறது!

இன நெருக்குதல்களுக்கும், இராணுவ அராஜகங்களுக்கும், அரசு பயங்கரவாதங்களுக்கும் முகம் கொடுக்க முடியாமல் வெளியேறி லண்டன், கனடாவென்றும், பிரான்ஸ், ஜெர்மன் என்றும் உயிரைப் பணயம் வைத்து ஓடிவந்த நம்மவர்களின் வாரிசுகளா இவர்கள்?

“வாழும் தமிழ் விழாவுக்கு ஓரிரண்டு நாள் முன்பதாகவாவது வந்து விடுவீர்களா என்றும்; விசா சரியா, விமான ஒழுங்குகள் சரியா என்றும் ஐயரையும் உங்களையும் தொந்தரவு படுத்தி விட்டேன். பிறகு திடீரென எங்கே இரண்டு நாள் முன்பதாகவே வந்து விடுவீர்களோ என்று பயந்து போனேன்” என்றார் செல்வம்.

மீண்டும் அவருடைய இன்னொரு நிஜம் என்னை மௌனியாக்கி வைத்திருந்தது.

“அதொன்றுமில்லை. இன்று காலைதான் கனடாவுக்கு லைட் வந்தது, லைட்டும் வந்தது. எங்களது எதிர்பார்ப்பின்படி - ஆசையின்படி நீங்கள் நேற்று அல்லது நேற்றைய முன்தினம் வந்திருந்தால் செத்துப் போய்க்கிடந்த கனடாவுக்குள்தான் நுழைந்திருப்பீர்கள்... மிகவும் சிரமப்பட்டுப் போயிருப்பீர்கள்... கடவுள் காப்பாற்றி விட்டார் உங்களை கனடாவின் இருளுக்குள்ளிருந்து...” என்று விளக்கம் கூறினார் வரன்.

‘காப்பாற்றியது கடவுள் அல்ல, கடவுள் ரூபத்தில் பிரெஞ்ச் எம்பலிக் காரன்’ என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

12ஆம் திகதி விமானம் ஏறி 13ஆம் திகதி மாலை கனடாவில் இறங்கி 14 - 15 இரு தினங்கள் ஓய்வெடுத்தபின் 16ஆம் திகதி விழாவில் பங்கு பற்றுதல் என்பதுதான் எனது பிரயாண ஒழுங்கு. ஆனால் பிரெஞ்ச் எம்பலிக்காரர்கள் 13ஆம் திகதிதான் பாஸ்போர்ட்டைத் திருப்பித் தந்தார்கள். ஆகவே 14ஆம்

திகதி விமானம் ஏறுவதாகப் பயணத்தை இரண்டு நாட்கள் மின்தள்ளிப் போட்ட தன் மூலம் கனடாவின் மின்சாரத் தடை குழப்பங்களில் இருந்து காப்பாற்றப் பட்டேன்.

ஆகஸ்ட் 13ஆம் திகதியும் 14ஆம் திகதியும் கனடாவின் இருண்ட நாட்கள்.

இந்த BLACK OUT பற்றிய தலைப்புச் செய்திகளும், ஆசிரியத் தலையங்கங்களும், விவாதங்களும், கண்டனங்களுமாக ஆகஸ்ட் இறுதி வரையிலும் கூட கனேடியப் பத்திரிகைகளில் கலகலத்துக் கிடந்தன.

மின்சாரத் தடை என்பது நமதைப் போன்ற மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு அப்படி ஒன்றும் பெரிய விஷயம் அல்ல. இலங்கையரான நாம் கண்டிராத அனுபவித்திராத மின்சாரத் தடையா!

ஆனால் கனடா போன்ற அபிவிருத்தியடைந்த அதியுயர் தொழில் நுட்பங்களைக் கொண்ட ஒரு நாட்டில் மின்சாரத்தடை என்பது - அதிலும் முன்னறிவித்தல் ஏதுமின்றி திடீரென இருண்டுவிட்ட நிலையில்...! கனடாவின் மக்கள் ஆடித்தான் போயிருப்பார்கள்.

கனடாவின் அகல அகலமான பாதைகளில் வரிசை வரிசையாக ஆயிரக்கணக்கில் ஓடிக் கொண்டிருந்த வாகனங்கள் பாதை காட்டும் பச்சை, மஞ்சள், சிவப்பு லைட்டுக்கள் திடீரென இல்லாமல் போய்விட்டதால் ஸ்தம்பித்து போய்விட்டன.

கனடாவில் ஓடும் வாகனங்கள் பகலிலும் லைட்டுடன்தான் ஓடுகின்றன.

திடீர் திடீரென கவிந்திறங்கும் பனி மூட்டம் பாதைகளை இருளச் செய்து விடும் என்பதால் லைட்டுகளைப் போட்டுக் கொண்டேதான் எல்லா வாகனங்களும் ஓடுகின்றன. காரை ஸ்டார்ட் செய்யும்போதே லைட்டும் எரியும் விதத்தில்தான் வாகனங்களின் ஸ்விட்சுகள் தயார் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

பகலோ இரவோ லைட் இல்லாமல் வாகனங்கள் ஓடக்கூடாது என்பது வீதி ஒழுங்குகளில் முக்கியமான ஒன்று.

மின்சாரம் ஒளி உமிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நாட்களில், அதுவும் பகலில் கூட இந்த நிலை என்றால் மின்சாரம் இல்லாமல் போன அந்த நாளில் அதுவும் இரவில் எப்படி இருந்திருக்கும்?

பாதையில் காரை வைத்துக் கொண்டு, போக வழி தெரியாமல், பெரிய பெரிய சந்திகளில் திருப்ப வழி தெரியாமல்; குருட்டு மனிதன் கைக் கோலால் தட்டித் தட்டிப் பாதை கண்டு பிடிப்பது போல் தட்டுத் தடுமாறி வீடு வந்து சேர்ந்த விதத்தை செல்வம் கதை கதையாகக் கூறினார்.

மனிதத் தேவைகள் அனைத்துக்கும் மின்சாரமே பரிகாரம் என்று ஆகிவிட்ட நிலையில் மின்சாரத் தடையினால் கனடா வாழ் மக்கள் அனுபவித்த பாடுகள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

29 மணி நேரம் என்றால், ஒரு பகல், ஒரு இரவு இன்னும் கொஞ்சம் பகல்!

நாற்பது, ஐம்பது மாடிகள் என்று வாணைத் தொட்டுக் கொண்டு நிற்கும்

தொடர் மாடி வீடுகளில் வசிக்கும் மக்களின் கதி...

மேலே எப்படிப் போவார்கள். கீழே எப்படி வருவார்கள். அத்தனை மாடிகளுக்கும் படி ஏறக்கூடாது! அதுவும் இருட்டுக்குள்.

மின்தூக்கிகளுக்குள் மாட்டிக் கொண்டவர்கள் என்ன ஆவார்கள்? மின்சார ரயிலுக்குள் மாட்டிக் கொண்டவர்கள், மின்தூக்கிகளுக்குள் மாட்டிக் கொண்டவர்கள், மருத்துவமனைக்குள் மாட்டிக் கொண்டவர்கள்....

“நீங்கள் வானத்தில் இருக்கின்றீர்கள். உலகம் உங்கள் காலடியில் கிடக்கிறது” என்று போர்ட் போட்டுக் கொண்டு வானுச்சியில் இருக்கும் அலுவலகங்களுக்குள் மாட்டிக் கொண்டவர்கள்...

நமது கருவாக்காட்டு மேலோர்களை ஒருதடவை வெள்ளம் வந்து வீதிக்கு விரட்டியது போல் கனடாவின் பொருளாதார மேலோர்களை இந்த BLACK OUT ஆட்டித்தான் வைத்து விட்டது.

சாப்பாடு இல்லாமல்! தண்ணீர் இல்லாமல்! குளிர்ப்பானம் பெட்டிகள் துர்மணம் வீசிக் கொண்டு!

இரண்டு நாள் பிந்தி நான் கனடாவில் இறங்கியதன் மூலம் இந்தச் சிரமங்களை தவிர்த்துக் கொண்டேன் என்கின்ற மகிழ்வினை விடவும் அந்த அனுபவ இழப்பின் உறுத்தல் எனக்குப் பெரிதாகப்பட்டது.

(மிகுதி அடுத்த இதழில்...)

Happy Photo

EXCELLENT
PHOTOGRAPHERS
MODERN COMPUTERIZED
PHOTOGRAPHY
FOR WEDDING PORTRAITS
& CHILD SITTINGS

300, Modera Street,
Colombo - 15.
Tel: 2526345

ஆண்டு பலநூறுக்கு முன்தொட்டு

வடமேற்குத் தமிழ்வலம்

- எஸ்.எம்.ஜே.பைஸ்தீன்

வடமேற்கின் தமிழ்க் கலை இலக்கியப் பாரம்பரியம் (நீர்கொழும்புக்) கொச்சிக் கடையிலிருந்து புத்தளம் வரை கரையோரத்தில் மட்டுமன்றி, உள்ளார்ந்து ஆனை மடுவம், குருநாகல், குளியாப்பிட்டி ஆகிய பகுதிகளிலும் பொதிந்துள்ளது. இது இன்று சிதிலங்கள் போற் தோன்றுகிறது. தமிழ் மொழியே ஒரு கிளை மொழியாக மாறி வருகிறது. புதிய பரம்பரை தமிழ் பேசுவது அரிதாக உள்ளது. இந்நிலையில் இப்பாரம்பரியத்தை இனங்கண்டு, பதிந்து, பாதுகாக்கவிலில் இதன் சுவடும் இல்லாது போகலாம்.

கண் எட்டத்தில், ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குள் அவைக்கு ஆற்றுமேடை ஒன்றையே நோக்குவோம். சிலாபம் சென்.மேரீஸ் கல்லூரி மேடை தமிழ் விழாக்களைக் கண்ட ஒன்று. மங்கையர்க்கரசி அமிர்தலிங்கம் தமிழ் வாழ்த்துப் பாட, அமிர்தலிங்கத்தின் தமிழ் இங்கு ஒலித்தது. அ.ச.ஞானசம்பந்தன்கூட இங்கு தமிழ் பேசியுள்ளார். சிலாபம் உயர்நீதிமன்றக் கட்டிடம் அடைமழைப் போதொன்றில் யோகி சுத்தானந்த பாரதிக்கு இடமளித்துள்ளது.

ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்குள் இங்குள்ள கோயிற் கட்டடங்களின் பின்னணியை நோக்கிப் பார்க்க வேண்டும். இன்றுள்ள வடிவத்தில் அமைந்தாலும் அதற்குமுன் அத்தலங்கள், அவற்றைச் சூழ இருந்த மக்கள் பற்றியும் ஆராய வேண்டும். ஏனெனில் உடப்பு திரௌபதி அம்மன் கோயில் 350 ஆண்டுகளே வரலாற்றுக்குரியது என்று தீர்க்கப்பட்டுள்ளது. உடப்பின் புகழ்பரப்பிய சோமாஸ்கந்தர் தாம் பிரசித்தி பெறக் காரணமான வில்லுப்பாட்டை உடப்பின் பாரம்பரியத்திலிருந்தோ, வட மேற்கின் பாரம்பரியத்திலிருந்தோ கூடப் பெறவில்லை. ஆனால் அதன் மூலம் உடப்புக் கிராமத்தின் நாடோடிப் பாடல்களை இசைத்துள்ளனர்.

தொல்பொருளியல் ரீதியான அகழ்வுகளும், ஆய்வுகளும் அவசியப்படுவது இதனாற்தான். ஏனெனில் புத்தளப் பிரதேச இலவங்குளம், எலுவன் (எலுவா - ஆடு) குளமாக மாற்றப்பட்டுள்ளமை ஒரு சிறு உதாரணமாகும். கொச்சிக்கடை

தொட்டே வாய்க்கால், ஏத்துக்கால், நாயனார் மடம், இரணைவில்லு, திமிலை போன்ற பெயர்கள் திரிந்தும் திரியாமலும் வழக்கில் உள்ளன. சாதா ரண மக்களுக்கு இவற்றின் பொருள் கோவ தமிழகராதியை நாடவும் நேரும்.

இந்நிலையில் இலவங் குளத்திலிருந்தே ஆய்வுகளைத் தொடங்க வேண்டியுள்ளது. இதற்கு அண்மையிற்றதன் முதுமக்கள் தாழியும் கண்டெடுக்கப் பட்டது. மகாவம்சத்து விஜயன் ஆரியர் வருகையின் ஆரம்பத்துக்கு அடையாள மாயின் அதற்கு முன்பிருந்த மக்களைப் பற்றிய தெளிவும் அவசியம். இவர்களைச் சூரர்களாயும், அகரர்களாயும் சித்திரித்து அமானுஷ்யத்தன்மை ஊட்டப்பட்டு விட்டது. இன்றைய இனமோதலும் இவ்விரு திறத்தாரது போராட்டமாயும் திரிவுபடுத்தப்படுகிறது. ஆரியருக்கு எதிரான திராவிடப் பாங்கு இத்தன்மையதே. இவ்வைதீகங்களை கங்கை முதல் வால்கா வரை ஆராய்ந்து ராகுல சங்குத்தியாய தகர்த்துள்ளார். எனவே ஆய்வுகளில் உணர்வுப்பூர்வமான அணுகுமுறையைக் கைவிட்டு அறிவுப்பூர்வமாகப் புதிய சிந்தனைகளை ஏற்க வேண்டும்.

இதற்குக் 'குவேனிபுரம்' பற்றிய ஆய்வு வழிவகுக்கலாம். இலவம் பஞ்சுக்கும், விஜயனை எதிர்ப்பட்ட குவேனியின் நூற்புக்கும் தொடர்புகள் அறியப்படலாம். எனவே சின்னச்சின்ன இழை பின்னும் குவேனியின் திறத்தார் நாகரீக நிலையில் இருந்த தமிழர்களாக இருக்கலாமா என்பதும் சிந்திக்கத்தக்கது. வன்னியின் தொடர்ச்சியாக

இப்பிரதேசம் சின்ன வன்னி என்றும் அறியப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

குளியாப்பிட்டிப் பகுதியில் 'பாண்டு வாசுபுரம்' மற்றுமொரு நிலையமாகும். இலங்கையின் முதல் ராஜதானி இது வென்றும், மகாபராக்கிரமபாகுவின் நிருவாக நிலையமென்றும் சிதைவுகளுக்கூடாகத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன.

முன்னேஸ்வரம் கோயிலில் 63 நாயன்மார்களது சிலைகளும், அவர்களுக்கான வருடாந்த வீதிவல உற்சவமும் தற்செயலானவைகள் அல்ல. எனவே கோணேஸ்வரத்துடன் தொடர்புறுத்தி, முன்னேஸ்வரத்திலும் குளக்கோட்டனது திருப்பணிகளும், வரலாறும் ஆராயப்பட வேண்டும்.

வடமேற்கின் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தை ஆராய்வதற்கு சிலாபம் பிஷப் மாளிகை மற்றுமொரு சிறந்த பிரவேசமாகும். பொதுவான தமிழ்க் கலாச்சார ஆய்வுக்கு வித்திட்ட தனிநாயகம் அடிகளின் ஆரம்பகால சேவை இங்கிருந்துதான் வீச்சுப் பெற்றது. அவரது, 'தமிழ்க் கல்ச்சர்' சஞ்சிகை உருவானதும் இங்குதான். வடமேற்குப் பற்றிப் பொதிந்த தகவல்களை இதன்மூலம் பெறமுடியும். இதன் தொகுதிகளைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தின் மூன்றாம் மாடியில் அதுவும் முன்னுரிமை பெற்ற ஒரு சிலரே அணுகலாம். எனவே இவை எளிதாக உய்தப் பெற வழி கோலப்பட வேண்டும். தனிநாயகம் அடிகளினது தமிழ்ப் பற்று ஆயர் மாளிகை வளவுள் அமைந்து விடாமல், எல்லை கடந்து ஒளிரந்தது.

சிலாபம் பிஷப் மாளிகையின் அரும் பொக்கிஷங்கள் பல கண்டி அம் பிட்டி குருக்கள் பயிற்சி மடத்தில், ஆயர் எட்மண்ட பீரிஸ் நினைவு நூல கத்தில் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. அவற் றுள் முகவுரை போன்றது ஆயரது 26.02.40 திகதியில் ஒப்பமிட்ட 'எனது பூசைப் புத்தகம்' (Missal in Tamil) 1939ஆம் ஆண்டு பதிப்பாகும்.

யாழ் நூலகம் எரிந்ததைக் கண்டு ஆற்றாது உயிர்நீத்த தாவீது அடிகளா ரது நூல்கள் யாவும் இங்குண்டு. சிங் கள தமிழ் லெக்சிகன் அவற்றில் ஒன்று.

1944இல் ஜோசப் கொன்ஸ் டன்டைன் பெஸ்கி, வீரமா முனிவர் இயற்றிய தமிழ் லத்தீன் அகராதி, 1772 இல் கொன்சல்வாஸ் அடிகள் ஆக்கிய போர்த்துக்கீச சிங்கள தமிழ் அகராதி, என்பவற்றையும் இங்கு காணலாம்.

முவிராசாக்கள் வாசிப்பு தமிழிலும், ரஜதுன்கட்டுவ சிங்களத்திலுமாக இங்கு உள்ளமை ஒரு சிறப்பம்சமாகும். இத்தகைய அரும் நாடகப் பிரதிகள் பலவற்றை இங்கு பெறலாம். இவற்றை ஆக்கியோரும், ஆடியோரும் இரு மொழிப் புலமை பெற்றோராகவும், ஒரு வருக்கொருவர் அனுசரணையாகவும் இருந்தனர்.

ஆயர் நூலகக் கருவுலங்கள் படி களாயோ, நுண்கருள்களாயோ யாழ் நூலகப் புனரமைப்புக்கு உதவுவது திண்ணம்.

இவை போல் இன்னும் பல ஆயர் மாளிகையில் மேலும் காணப்படலாம்.

போர்த்துக்கீசரது, ஒல்லாந்தரது தோம்பு அக்காலத்தில் வடமேற்கின் குடிமக்கள் பற்றிய அரிய தகவல்களைத் தரக் கூடி யவை. இவற்றையும் தேடிப் பெறுதல் பயனுடையதாகும்.

வடமேற் பாரம்பரியத்தின் முக்கிய கூறான அவைக்காற்று ஆட்டங்களுக் கான களம் கோயில்களதும், தேவா லயங்களதும் முன்றிலே. இன்றும் உடப்புத் திரௌபதியம்மன் கோயில் முன் தீமிதிப்பு விழாவை முன்னிட்டுப் பாரதக்கதை நடிக்கப்படுகின்றது. அன்று ஞானசௌந்தரி, கோ வாடிஸ் என்பன போன்றே, வானபிமன், மார்க்கண் டேயன் கதைகளுக்கான ஆடுகளம் வட்டமாக மண் நிறைந்த (வட்டக்)களரி ஆகும். இவை மகா காவிய அந்தஸ் துடையவை அல்ல. எனினும் மக்களின் அபிமானம் பெற்றவை முந்திய பரம் பரையினர் இன்றும் பாடி மகிழ்பவை. ஆனால் சதுரமேடைகளிற் தானும் இவற்றைத் தற்போது காணக் கூட வில்லை. சிலவற்றையாதல் ஏட்டளவிற் பதிக்க டாக்டர் சின்னத்தம்பி எடுத்த முயற்சிகள் காலத்தால் அழியாதவை.

எனினும் வடமேற் பாரம்பரியத்தின் எச்ச சொச்சங்களையும் கால வெள்ளம் அடித்துச் சென்றுவிடலாம். அதற்காகக் களம் இறங்கி ஆய்வுகள் சேர்ப்போர் முன்வரவேண்டிய அரிய கருவுலங்கள் இங்கு நிறைந்துள்ளன. இல்லாவிடில் முத்துப் பந்தியில் முத்துப் பதித்த சிலாபமே நெசவாளர் புர(சவா புர)மாக உருமாறுவதைத் தவிர்க்கவியலாது.

முகங்களின் முகங்கள்

- சுதாராஜ்

ஒரு விடி சோறு!

கைரேகை குறி சொல்லும் ஒரு பெண்ணைப் பற்றிய கதை இது. அவள் ஒரு விசித்திரமான பெண் என்று எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவளை ஒரு பிச்சைக்காரி என்றுதான் முதலில் நினைத்தேன்.

அந்தப் பெண் வீட்டுக் கேற்றைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தாள். கையில் ஒரு குழந்தை. கைப்பிடியில் ஒரு குழந்தை. அது அம்மாவின் நடைக்கு ஈடுசெய்யும் படி ஓடியும் நடந்தும் வந்தது. முற்றத்தில் வந்து நின்று குரல் தந்தாள்.

“அம்மா... தாயி!”

வந்த கோலத்தையும், நின்ற கோலத்தையும் பார்த்துத்தான் அன்றாடம் பிச்சைக்கு வருபவர்களில் யாராவது ஒருவராக இருக்கலாமென்று எண்ணினேன். ஆனால் அந்த முகம் அதற்கு முன் நான் ஒருநாளும் காணாத முகமாயிருந்தது.

“சாமி!”

உள்ளே இருந்த என்னை அப்போதுதான் அவள் கவனித்திருக்க வேண்டும்.

குழந்தையின் சினுக்கமும், அழுகையும்தான் என்னை ஈர்த்தது. நான் மனைவியை அழைத்தேன்.

“சில்லறை இருந்தால் கொண்டு வந்து கொடுங்கோ”

குசினியிலிருந்து வெளிப்பட்டு சில்லறையுடன் வாசலுக்குப் போனாள் மனைவி. காசை அவளிடம் நீட்டியதும்,

“பிச்சை வேணாம் தாயி!... நாங்க குறி சொல்வங்க... கைரேகை சாஸ்த்திரம் பார்க்கிறவங்க!” என்றாள்.

மனைவி திரும்பினாள். “இஞ்ச ஆருக்கும் பார்க்கத் தேவையில்ல... போங்க!”

அவள் போகவில்லை.

“அப்படிச் சொல்லாத தாயி! புள்ள அழுவுறான்... பால் பவுடருக்குக் கூட காசில்ல...”

“நிற்கச் சொல்லுங்கோ!” என்ற வாறே நான் எழுந்து போனேன். அவளிடம் கைரேகை சாஸ்திரம் பார்க்கும் உத்தேசம் எனக்கு வந்திருந்தது. கைரேகை சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களில் எனக்கு நம்பிக்கை ஒன்று மில்லை. அது பற்றி அலட்டிக் கொள்வதுமில்லை. எனினும் அவளுடையதும், அந்தப் பிள்ளைகளினதும் நிலையைப் பார்த்து, கைரேகை பார்க்கும் சாட்டிலாவது அவர்களுக்கு ஏதாவது உதவி செய்யலாம் என்று தோன்றியது.

நான் முன்னே போனதும்,

“சாமி தர்மதுரை! நல்லாயிருந்திங்க சாமி. மானிகையாட்டம் வீடு கட்டி சிறப்பா இருந்திங்க. எல்லாமே போட்டது போட்டபடி விட்டு வந்தாச்சு! கஷ்ட காலம் சாமியைப் போட்டு உலைக்குது!”

அட்டே! கைரேகை சாஸ்திரம் பார்க்க வந்தவள் என் முகத்தைப் பார்த்து குறி சொல்லுகிறாளே! ஆச்சரியப்பட்டேன்.

யுத்த நிலைமைகள் காரணமாக வடபுலத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து

வந்து அப்போது ஓரிரு வருடங்களாயிருந்தது. ஊகித்து அறிதல் மூலமோ... முகக்குறி பார்த்தோ சிலருக்கு உள்ளது உள்ளபடி சொல்லும் ஆற்றல் இருக்கலாம். எனினும் அவள் கூறும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சுவாரச்யமாயிருந்தது. அதனாலும் அந்தப் பெண்ணிடம் கைரேகை பலன் கேட்கும் ஆர்வம் இன்னும் அதிகரித்தது.

அவளது கைக்குழந்தையின் அழகை நின்றபாடில்லை.

“தூங்குடா!” குழந்தையைத் தோளிற் சாய்த்தாள். அது திமிறி எழுந்து உரத்து அழுதது. அவள் அது பற்றிக் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. என்னிடம் கேட்டாள்,

“கைரேகை பாக்கிறீங்களா சாமி?”

“சரி! பார்த்துச் சொல்லுங்க!”

நின்ற நிலையிலையே கையை அவளிடம் நீட்டினேன்.

“இந்த மாதிரியெல்லாம் சொல்லேலுமா? அதுக்கு ஒரு முறை இல்லையா?”

கைரேகை பார்ப்பதற்குரிய ஒழுங்குமுறை என்னவென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

“ஒக்காருங்க சாமி! ஏதாச்சும் தச்சனை வையுங்க!”

“தச்சனை எவ்வளவு?”

“ஐஞ்சோ... பத்து ஒங்களுக்குப் புடிச்ச மாதிரி வையுங்க!”

நான் ஐம்பது ரூபாயை எடுத்துக் கொண்டு வந்தேன். பணத்தைக் கூடக் கொடுக்காவிட்டால் பலனைக் கூடாமல் சொல்லிவிடக் கூடுமல்லவா? அந்தத் தயக்கம் மனதிலிருந்தது.

முன் விறாந்தையில் அவள் இருக்க, முன்னால் நான் சப்பணமிட்டு அமர்ந்தேன். தனக்கு முன்னே ஒரு துண்டை விரித்து அதில் பணத்தை வைக்குமாறு கூறினாள்.

ஐம்பது ரூபாய்த் தாளை வைத்ததும் அவளது முகத்தில் மலர்ச்சி தெரிந்தது.

“கையைக் காமியுங்க சாமி!”

வலக்கையை விரித்து நீட்டினேன். நான்கு விரல்களையும் சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டு சில தெய்வங்களை துணைக்கு அழைத்துப் பிரார்த்தனை செய்தாள். பின்னர் பலன் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“சாமிக்கு நல்ல மனசு...” (இது என் கைரேகையில் குறிப்பிட்டிருந்த முதல் வாக்கியம்.)

குழந்தை அழுதது. தனது ரவிக்கையை ‘அவுக்’கென நீக்கி குழந்தையின் முகத்தைப் புதைத்தாள். (அழுத பிள்ளை பால் குடிக்கும்) அந்த உத்தி. முன்னே இருந்த எனக்கு கூச்சத்தை ஏற்படுத்தினாலும், அதைக் கண்டு கொள்ளாமலே இருந்தேன்.

“இல்ல எண்டு சொல்லாமல் கொடுக்கிற மகராசா” இப்படியாக எனது கைரேகை பலன் கூறிக்

கொண்டே போனது. அந்தப் பெண் கூறுவதையெல்லாம், ஒருவித சுவாரச்யத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். நடந்தவை, நடப்பவை, நடக்கப் போகிறவை என அடுக்கிக் கொண்டே போனாள்.

“அப்பிடித்தானே? சொன்னது சரிதானே?” என இடைக் கேள்விகளையும் கேட்டாள். நான் ஒரு பதிலும் சொல்லவில்லை. சொல்லும் பதிலிலிருந்து தகவல்களை அறிந்து கொண்டு அவள் இன்னும் கதை அளக்கக் கூடும் என எச்சரிக்கையாயிருந்தேன்.

எல்லாவற்றையும் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் என்னை, படு அப்பாவியாக நினைத்திருப்பாளோ என்னவோ! சில ஏடுகளை எடுத்து என் முன்னே அடுக்கிப் பிடித்தவாறு, அவற்றின் இடையில் ஒரு நூலைப் போடு மாறு கூறினாள். அப்படியே செய்தேன். நூல் விழுந்த பக்கத்தை விரித்து, அதில் தோன்றிய மூன்று தெய்வங்களின் பெயரைக் கூறினாள். அந்தத் தெய்வங்கள் எனக்குக் காவலாக இருப்பார்கள் என்றும், அவர்கள் இன்ன இன்ன பலன்களைத் தருவார்கள் என்றும் கூறினாள். அரசியல்வாதிக்கெல்லாம் பல ‘பொடி கார்ட்’ (Body Guard) இருப்பது போல எனக்கும் மூன்று தெய்வங்கள் காவலிருப்பார்கள் என்பது சந்தோஷமான விஷயமாகவே எனக்குப் பட்டது.

“ஆனா ஒண்ணு... சாமி மேல கண்ணு பட்டிருக்கு, பொல்லாத கண்ணு! ரோட்டிலு போனீங்களா

இவருக்கு என்ன கொறைச்சல்... என்று எரிச்சல், பொறாமை படுகிறவங்கட கூடாத கண்ணு பட்டிருக்கு சாமி. கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் காரணம் அதுதான்...

நான் ஏதும் பேசாமல் இருக்க,

“கண்ணாறு கழிக்க என்ன செய் யோனும் என்று கேளுங்க! கேட்டாத் தானே சொல்லலாம்...”

“சரி சொல்லுங்க!”

“வாய் பேசாது போயி மூணு வேப்பம் இல புடுங்கியாங்க!” (ஏற் கனவே பேசாமல்தான் இருக்கிறேன்.)

வேப்பமரம் எங்கள் வீட்டில் இல்லை. பக்கத்து வீட்டில் ஒரு மரம் நிற்கிறது. அந்தமரம் ஓங்கி வளர்ந் திருக்கிறது. எனக்கு வேப்பமரத்தில் ஏறும் பரிச்சயமும் இல்லை. வாய் பேசாது போய் பக்கத்து வீட்டு வேப்ப மரத்தில் ஏறினால் அவர்கள் ‘இவனுக்கு ஏதாவது ஆகிவிட்டது’ என முடிவு கட்டவும் கூடும்.

எனது இக்கட்டான நிலையை வாய்திறந்து அவளிடம் கூறினேன்.

“எனக்கு வேப்பமரத்தில் ஏறத் தெரியாதே?”

“போயி வேற ஒரு மரத்தில பச்சை இலை புடுங்கி வாங்க... வாய் பேசப் படாது!”

வாய் பேசப்படாது என அடிக்கடி குறிப்பிட, எனக்கு உள்ளூர சற்று பயமும் ஏற்பட்டது. மந்திர தந்திரமோ!

மனைவி ஏதும் அலுவல் சொன்னாலே, சாட்டுப் போக்குக் கூறிக் கடத்தி விடுகிறவன் நான். இப்போது இவளது கட்டளைக்குப் பணிந்து எழுந்து, உறக்கத்தில் நடப்பவனைப் போல (வாய் பேசாமல்) நடக்கத் தொடங்கினேன்.

தூர நின்று விடுப்புப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற எனது சின்ன மகன் கிட்ட ஓடி வந்தான்.

“என்னப்பா? என்னப்பா?” எனப் பதட்டத்துடன் கேட்டான்.

நான் வாயே திறக்கவில்லை. சைகை யால் அவனுக்குப் புரிய வைக்க முயன் றேன். அவள் படுசுட்டி. ஏதாவது கேட்டு அறிய வேண்டுமானால் வாயைத் திறக்காமல் விடமாட்டான். எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. முதுகில் ஒன்று வைத்தேன்: ‘அந்தப் பக்கம் போ!’ என்பது போல கையைக் காட்டினேன். பிள்ளை அழுத் தொடங்கி விட்டான். பொதுவாக பிள்ளைகள் எங்களைவிடப் புத்திசாலிகள் என்பதற் குப் பல உதாரணங்கள் இருக்கின்றன.

அவன் பின்வரும் வார்த்தைகளை ராகமிழுத்து அழுதான்.

“அந்த மனிசியைப் போகச் சொல்லுங்கோ! சாத்திரம் பாக்க வேணாம்!”

எனினும் நான் அவனது புத்திமதியைக் கேட்கவில்லை. ஒரு சோதனை முயற்சி போன்ற ஆர்வமும் கைரேகை பார்ப்பதில் இருந்தது.

எதுவரை போகுமோ அதுவரை போகலாம்.

கைக்கெட்டிய மரம் ஒன்றிலிருந்து பச்சை இலை ஒன்றைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து அந்தப் பெண்ணிடம் கொடுத்தேன். முன்னே அமரும்படி நிலத்தைத் தொட்டுக் காட்டினாள். அமர்ந்தேன். தன் சேலைத் தலைப் பிலிருந்து எதையோ எடுத்து இலையில் வைத்து (என் தலைமேல்) சுற்றினாள். பின்னர் அதைத் தன் பையில் வைத்தாள்.

“நெதானமா கேளுங்க சாமி! மூணு தெய்வத்துக்கும் படையல் பூசை போட வேணும். (ஏட்டிலிருந்த படங்களைக் காட்டினாள்.) உங்க மேல தங்கியுள்ள குத்தம் குற கண்ணேறு எல்லாம் கழிஞ்சிடும்... பூசைக்கான செலவ குடுத்திடுங்க!”

இன்னொரு முன்னூறோ நானூறு ரூபாய்க்குக் குறி வைக்கிறாள் என்று தோன்றியது. எனினும் நான் அந்தப் பணத்தைக் கொடுக்கச் சம்மத மாயிருந்தேன். அது பூசைக்காக அல்ல. “பிள்ளை அழுகிறான். மாப்பவுடர் வாங்கக் கூடக் காசில்லை” என அந்தப் பெண் ஆரம்பத்தில் கூறியது நினை விருந்தது.

“சரி எவ்வளவு பணம் வேணும்!”

“சாமி! மத்தவங்கட்ட பேச வேணாம்... கேக்க வேணாம். (வாய் மூடிக்கொண்டு) மூவாயிரம் ரூபா எடுத்துக் கொடுங்க!”

இது நான் எதிர்பார்க்காத தொகை!

“வாய் பேசக் கூடாது” என அவள் பலமுறை கூறிக் கொண்டிருந்ததன் மர்மம் ஓரளவுக்குப் புரிந்தது. காசு கொடுக்கலாமா வேண்டாமா என்று மனைவியிடம் கூட அபிப்பிராயம் கேட்பதைத் தடுக்கும் தந்திரம்!

“அவ்வளவு காசு இப்ப இல்லையே!”

“அப்படி சொல்ல வேணாம் சாமி... எத்தனையோ பேருக்கு ஓதவியிருக் கீங்க. எத்தனையோ செலவு செய்திருக் கிறீங்க. இது தெய்வ காரியத்துக்காக கொடுக்கிறீங்க... உங்களுக்கு நல்லதுக் குத்தான் கொடுக்கிறீங்க... யோசிக் காமல் கொடுங்க!”

எனக்கு நல்லதோ என்னவோ அந்தப் பெண்ணுக்கு இது நல்ல தாகத்தான் அமையும். அவள் கேட்கும் தொகையைக் குடுத்தால் என்ன?

“இப்ப அவ்வளவு காசு இல்ல. முன்னூறு ரூபாதான் இருக்கு. அதை இப்ப தாறன்... மீதிக்கு இன்னொரு நாளைக்கு வாங்க... தாறன்!”

இரண்டு மனம் வேலை செய்தது. அவளுக்கு உதவுவதாகக் கருதிக் கொண்டு அத்தொகையைக் கொடுக்கப் போகிறேன். எனினும் அது அந்தப் பெண்ணின் தந்திரத்துக்கு ஆட்பட்டு வீணாகக் கொடுக்கப் போகும் பணமா? என்றும் கேள்வி பிறந்தது.

“அடுத்த சனிக்கிழமை வாறன்! நெசமா தருவீங்கதானே?”

“சரி போயிட்டு வாங்க!”

முன்னுறு ரூபாய்களை அவளிடம் கொடுத்தேன். போவதற்கு முன்னர் மனைவியிடம் “உடுக்க ஒரு சேலை தாங்க தாயி” எனக்கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு போனாள். அடுத்த சனிக் கிழமை “நெசமா” வருவதாக பல தடவை கூறிச் சென்றாள்.

அடுத்த சனிக்கிழமைக்கு முன் சில வேளைகளில் அவளது நினைவு வந்தது. (கனவும் வந்தது.) சனிக்கிழமை வருவாளா? வந்தால் பணம் கொடுக்க வேண்டுமா? கொடுப்பது நியாயமா? என்றெல்லாம் கேள்விகள். கேள்விகளுக்குப் பதிலின்றியே அடுத்த சனிக் கிழமையும் வந்தது.

ஆனால் அவள் வரவில்லை. ‘தொல்லை விட்டது’ என ஒருவித நிம்மதியடைந்தேன்.

அதற்கு அடுத்த சனிக்கிழமை அந்தப் பெண் வீடு தேடி வந்தாள்.

கையிலும், கைப்பிடியிலும் அதே குழந்தைகளுடன்.

“கதிர்காமம் போனேன் சாமி! வர முடியாம போச்சு!”

தனது பையினுள் வெற்றிலையில் சுற்றி வைத்திருந்த பிரசாதத்தை எடுத்து எனது கையில் தந்தாள்.

சரியோ பிழையோ அந்தப் பெண்ணுக்கு பணம் தருவதாக ஒத்துக் கொண்டாயிற்று. கொடுப்பதுதான் சரி என நாங்கள் ஏற்கனவே முடிவெடுத்திருந்தோம். பணத்தை எடுத்து வந்து அவளிடம் கொடுத்தேன்.

அவள் என்னைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

“வேணாம் சாமி! எனக்கு என்னமோ சரியில்ல என்னு படுத்து... ஒரு பிடி சோறு போடுங்க... தின்னுட்டு போயிடுறோம்!”

(தொடரும்)

வாழ்த்துகின்றோம்

இலங்கையின் பிரபல எழுத்தாளரும், மல்லிகையின் அபிமான எழுத்தாளருமான செங்கை ஆழியான் அவரது துணைவி திருமதி கமலாம்பிகை குணராசா தம்பதியினரின் மகனும், இளம் எழுத்தாளருமான ‘பிரியா’ அவர்களுக்கும் திரு. பா.பாலகாந்தன் தம்பதியினரின் மகன் பாலேந்திரன் அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இனிதே திருமணம் நிறைவேறியது.

புது மணமக்களை மல்லிகை இதயபூர்வமாக வாழ்த்துகின்றது.

- ஆசிரியர்

இன்றைய மது

வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன்

உலகம்

விதியின் கள்ளு மொந்தை.
நிறைந்து வழிகிறது அது
மதுக்கிண்ணம் தாங்கியவர்களால்
எப்போதும் நுரைத்தபடி.
நேற்றிருந்தது வேறு.
இங்கே நுரை பொங்குவது
புதிய மது.

அது இன்றைய நாயகனுக்கானது.
நாளை கிண்ணம் நிறைகிறபோது
வேறு ஒருவன் காத்திருப்பான்.

நிச்சயம் இல்லை நமக்கு
நாளைய மது அல்லது நாளை.

எனக்காக இன்று சூரியனை
ஏற்றி வைத்தவனுக்கு நன்றி.
அது என் கண் அசையும் திசைகளில்
சுவர்க்கத்தின் கதவுகளைத் திறக்கிறது.
மயக்கும் இரவுகளில்
நிலாவுக்காக
ஓரம்போகிற சூரியனே
உன்னையும் வணங்கத் தோன்றுகிறதடா.

கள்ளு நிலா வெறிக்கின்ற
இரவுகள்தோறும்
ஏவாளும் நானும் கலகம் செய்தோம்.
ஏடன் தோப்பினால் விரட்டி அடித்தோமே

கடவுளையும் பாம்பையும்.
இதைத் தின்னாதே என்னவும்
இதைத் தின் என்னவும் இவர்கள் யார்?
காதலே எமது அறமாகவும்
பசிகளே எமது வரங்களாகவும்
குதூகலித்தோம்.

எப்பவுமே வரப்பிரசாதங்கள்
வசந்தம் முதலாம் பருவங்கள் போலவும்
உறவுகள் போலவும்
நிகழ் தருணங்களின் சத்தியம்.
நிலம் காய்ந்த பின்
விதைப் பெட்டி தூக்கியவனுக்கு ஐயோ
பட்டமரம் துளிர்க்கிற மண்ணில்கூட
அவனது வியர்வை முளைப்பதில்லை.
போன மழையை அவன் எங்கே பிடிப்பான்.
அது ஈரமாய் காத்திருந்திருந்த சத்தியம்.

நனைந்த நிலத்தில்
உழுகிறவனின் கவிதையை எழுதுகிறது
ஏர்முனை.

காலியான விதைப் பெட்டியில்
காட்டுமலர்களோடு நிறைகிறது
கனவுகள்.

வாழ்த்துகின்றோம்

மல்லிகையின் நீண்டகால உற்ற நண்பரும் சுவைஞ்ருமான
டாக்டர் ஏ.எஸ்.மகாலிங்கம் தம்பதியினரின் புத்திரி கேசிகா
அவர்களுக்கும் திரு. இராஜநாயகன் தம்பதியினரின் மகன் மலரவன்
அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் இனிதே திருமணம் நிறைவேறியது.

புது மணமக்களை மல்லிகை இதயபூர்வமாக வாழ்த்துகின்றது.

- ஆசிரியர்

தூண்டில்

~ டொனிக் ஜீலா

✿ சமீபத்தில் சென்னை சென்று 'இலக்கியம் 2004' என்ற இலக்கிய விழாவில்
கலந்து கொண்டீர்களே, அதில் ஏற்பட்ட அனுபவம் என்ன?

பெள்ளத்தே.

எம்.ரமணக்

✿ முதலில் ஒன்றைக் குறிப்பிட வேண்டும். நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக
என்னையும் என் இலக்கியப் பங்களிப்பையும் தொடர்ந்து சொட்டை பேசி,
அவதூறு செய்து வந்த திரு. எஸ்.பொ. அவர்கள் தானே கடிதம் எழுதி, நான் மிகப்
பெரும் எழுத்தாளர்கள் என நினைத்துவரும் வல்லிக்கண்ணன், 'சிட்டி' சுந்தர
ராஜன், தி.க.சிவசங்கரன், சரஸ்வதி விஜயபாஸ்கரன், திருமதி லக்ஷ்மி கிருஷ்ண
மூர்த்தி ஆகியோருடன் சேர்த்து ஒரே மேடையில் என்னையும் அவரைக் கொண்டு
கனம் பண்ணிக் கௌரவிக்க வைத்தது எது? எனது தொடர் உழைப்பா? இலக்கிய
அர்ப்பணிப்பா? இது யாருக்கு வெற்றி? இதையே மேடையிலும் கூறினேன்.

நான் யாரையும் கொச்சைப்படுத்த விரும்பவில்லை. நான் இன்று
வாலிபனுமல்ல. பொறுப்புள்ள 40 ஆண்டுகால மல்லிகையின் ஆசிரியர். வருங்காலத்
திற்கு என்னைப் போன்றவர்கள் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டவர்கள். ஆகவே
எனது பதிவை மாபெரும் இலக்கியச் சபையில் எனது செயல் மூலம் நிரூபித்து
வைத்துள்ளேன். இது ஒரு புதுமையான அனுபவம்.

□ □ □ □

✿ மிகக் குறுகிய கால நெருக்கத்தில் சென்னைக்குச் சென்று வந்துள்ளீர்களே,
அங்கு எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்தீர்களா? பொதுவாக ஜெயகாந்தன்
அவர்களை.

வந்தனா.

எம்.சரவணமூர்த்தி

✿ இவ்விழாவில் நான் தேடித் தேடிப் பல எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்து நட்பைப்
புதுப்பித்துக் கொண்டேன். பெயர் தெரிந்தும் நேர்ப் பழக்கமில்லாத இன்னும் பல

எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்து உரையாடி மகிழ்ந்தேன். ஜெயகாந்தன் அவர்களை ஒருநாள் காலை நேரம் அவரது இல்லம் தேடிச் சென்று பரஸ்பரம் கதைத்து மகிழ்ச்சியடைந்தோம். இலங்கைக்கு கண்டிப்பாகத் தான் வருவதாக ஒப்புக் கொண்டார். சென்ற தடவை தான் இலங்கை வர நிச்சயப்படுத்தி இருந்ததாகவும் இலங்கையில் ஏற்பட்டுள்ள அரசியல் சூழ்நிலையை ஊடகங்கள் பெருப்பித்துக் காட்டிப் பயமுறுத்திய தால்தான் வரத் தடைப்பட்டு விட்டதாகவும் நெஞ்ச நெகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக் கொண்டார், ஜே.கே.

மல்லிகையின் இன்றைய வளர்ச்சியைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல இயலுமா?

கே.காமல. ம.வரதராசுவர்

'சுஜாதா' ஆனந்த விகடன் இல் மல்லிகையின் செழுமையான வரவையும் அதனது உள்ளடக்கத்தைப் பற்றியும் தனது குறிப்பில் குறிப்பிட்டுச் சொன்னதன் பின்னர் நான் கலந்து கொள்ளச் சென்ற இலக்கியம் 2004 விழாவில் பலர் என்னை முற்றுகையிட்டனர். மல்லிகைப் பிரதிகளில் ஒன்றையாவது தங்களது பார்வைக்குத் தந்துவம்படி கேட்டுக் கொண்டனர். நானும் தேவை கருதி ஏராளமான 39வது ஆண்டுமலர்களைக் கொண்டு சென்றிருந்தேன். அத்தனையும் விழா நான் அன்றே தீர்ந்து போய்விட்டன.

ஒன்றை நான் புரிந்து கொண்டேன். அர்ப்பணிப்பு உழைப்பில்

மலரும் வியர்வைக்குத் தனிவாசம் உண்டு. காலம் செல்லச் செல்ல அதன் நறுமணம் வியாபித்து மணம் பரப்பவே செய்யும்.

□ □ □ □

சென்னையில் நடந்த புத்தகக் கண்காட்சியைப் பார்க்கச் சென்றீர்களா? அது பற்றிய உங்களுடைய கருத்து என்ன?

வெ.வி.யா. எம்.துவநாசன்

சென்னை சென்ற அன்று மாலையே நானும் ஸ்ரீதரசிங்கம் புத்தகக் கண்காட்சிக்குச் சென்றிருந்தோம். அடுத்து தோழர்கள் தா. பாண்டியன், தமிழ்நாடு தலைவர் ஆர்.நல்லகண்ணு ஆகியோருடன் சேர்ந்து போயிருந்தேன். கடைசி நாளில் தனியாகப் போய்ச் சுற்றிப் பார்த்தேன்.

அதீத வெகுசன ஊடாக வளர்ச்சிப் போக்கால் புத்தகம் படிக்கும் பழக்கமே கட்டம் கட்டமாகக் குறைந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்ற கருத்து அந்தச் சன வெள்ளத்தைப் பார்த்ததும் மறுபரீசீலனைக்குரிய கருத்தாக மாறிவிட்டது. அதேசமயம் மக்களினது ஆர்வத்தையும் அக்கறையையும் நேரில் பார்த்த போது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

பல எழுத்தாளர்களையும் இலக்கிய நண்பர்களையும் இங்கு கண்டேன். ஞாநி, மனுஷ்யபுத்திரன், பரிணாமன், ஜெயகாந்தன் போன்றோரைக் கண்டு பழகினேன்.

நகரங்களில் நகைக் கடை, புடவைக் கடை, பாத்திரக் கடைகள் ஒரே வரிசையில் இருப்பது போல, பிரதான நகரங்களில் புத்தகக் கடைகள் எல்லாம் ஒரே வீதியில் ஒரே வரிசையில் எதிர் காலத்தில் அமைந்திருந்தால் புத்தகப் பிரியர்களுக்கு வசதி செய்ததாக அமையுமோ என்ற எண்ணமும் என் மனசில் பட்டது. இதைத் தமிழக அரசு தனது ஆலோசனையில் கொள்ளலாம். மக்களும் குடும்ப சமேதராகப் புத்தகங்களைப் பார்வையிடலாம். விரும்பமான நூல்களை வாங்கிப் போகலாம்.

இதைக் கண்ணுற்றதும் என் மனசிலும் ஓர் ஆசை முளையிட்டது. கொழும்பு மாநகரில் ஒவ்வோர் ஆண்டும் இப்படியான புத்தகச் சந்தையை நடத்தினால் என்ன? இதைச் சாதிக்க முன்வரக் கூடியவர்கள் முன் வந்தால் இது ஒரு வெற்றிகரமான காட்சியமைப்பாகவும் விற்பனவுச் சந்தையாகவும் அமையலாம் என்பது எனது எண்ணம்.

□ □ □ □

39-வது ஆண்டு மலர் எனக்குக் கிடைக்கவில்லையே, என்ன செய்யலாம்?

றுவெ.வி.யா. எம்.வி.சக்

மலரின் விலை ரூபா 135/- பணத்தை காசுக் கட்டளையாகவோ அல்லது காசோலையாகவோ எமக்கு அனுப்பி வைத்தால் மலர் உங்களது கைவசம் கிடைக்கும்.

□ □ □ □

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளின் பட்டியலை ஒரு தடவை பார்க்க விரும்புகின்றேன். அது வெளியிட்டுள்ள புத்தகங்களின் பட்டியல் எனக்குக் கிடைக்க வழி செய்வீர்களா?

சாவகச்சேரி எம்.துவநாசன்

மல்லிகையின் ஒவ்வொரு இதழ்களிலும் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளின் பட்டியலை வெளியிட்டுக் கொண்டுதான் வருகிறோம். தயவு செய்து மல்லிகை இதழ் ஒன்றை எடுத்துப் பாருங்கள். உள்ளே முழுப் பக்கத்தில் வெளியீடுகளின் பெயர், விவரம் தெளிவாக வெளியிடப் பட்டிருக்கும்.

□ □ □ □

திரும்பவும் மல்லிகையையும் உங்களையும் தனது ஆனந்த விகடன் குறிப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளாரே சுஜாதா. அதைப் படித்துப் பார்த்தீர்களா?

மருதாமன. எம்.குணநாதன்

படித்துப் பார்த்தேன்.

□ □ □ □

உங்களது இலக்கிய உழைப்பை நான் எப்பொழுதும் கண்டு, கேட்டு மகிழ்ச்சியடைவதுண்டு. இந்த உழைப்பின் ஆழத்தை யாரிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டீர்கள்?

நீர்கொழும்பு. ஆர்.சங்கரபுரம்

❖ அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபைத் தலைவராகவும் பின்னர் இலங்கைப் பாராளுமன்ற நியமன எம்.பி.யாகவும் விளங்கிய தோழர் எம்.சி.சுப்பிரமணியம் அவர் கடைமிருந்தே உழைப்பின் ஆழத்தை யும் பெறுமதியையும் தெரிந்து கொண் டேன். அதையே தொடர்ந்து கடைப் பிடித்து ஒழுகி வருகின்றேன்.

□ □ □ □

❖ வேறு எந்த எழுத்தாளர்களை யும் விட, உங்களது புகைப்படங்கள் தான் அடிக்கடி பத்திரிகைகளில் வெளி வருகின்றன. அத்துடன் வானொலி, தொலைக்காட்சி களிலும் உங்களது குரல், உருவம் அடிக்கடி தென்படுகிறது. என்ன காரணம் இதெற்கெல்லாம்?

நாகம. எம்.குணநாதன்

❖ காலை ஆறு மணியிலிருந்து இரவு ஒன்பது மணிவரை எந்த விதமான வருமானப் பற்றுறுதிகளுமற்று உழைத்து வருபவன் நான். கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமாக, குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்போனால் நாற்பது ஆண்டுக் காலமாக இத்தனை வாழ்க்கை இடஞ்சல்களுக்கு மத்தி யிலும் போர்ச் சூழலுக்கு இடை யேயும் ஒரு எழுத்தாளன் தொடர்ந்து எந்தவிதமான லாப நஷ்டங்களையும் கணக்குப் பார்க்காமல் இந்த இலக்கிய

வீதியில் தளராமல் கொள்ளாமல் நடை போட்டு வருகிறான் என்றால் அது இந்த மண்ணில் ஓர் அதிசய நிகழ்ச்சி யல்லவா? ஊடகங்கள் தனி மனிதனைத் தூக்கிப் பிடிக்கவில்லை. அந்தத் தனிமனிதனின் ஊடாக இந்தச் சமுதாயத்தில் நடந்தேறி வரும் ஆக்க பூர்வமான நிகழ்ச்சிகளுக்கே சாட்சி களாக நின்று தத்தமது கடமைகளைச் செய்கின்றன என நினைத்துப் பார்க் கின்றேன்.

□ □ □ □

❖ உங்களுடைய சொந்த இலக்கிய முயற்சி என்ன?

கம்ப. க.ஜேஷாசன்

❖ எனது சுயவரலாறு நூலை அவுஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த இலக்கிய நண்பரான கந்தையா குமார சாமி என்பவர் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து உதவியுள்ளார். அந்த நூலின் பெயர்:

Undrawn Portrait
for Unwritten Poetry

❖ இந்த ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு நூலின் வெளியீடு சம்பந்தமாகத்தான் இப்பொழுது அதிக கவனம் செலுத்தி வருகிறேன். பாரிய இலக்கிய முயற்சி இது. இது வெற்றிகரமாக செயல்பட எனது அனைத்துக் கவனத்தையும் அதன்பால் செலுத்தி வருகிறேன்.

□ □ □ □

புத்தளம் மாவட்டத்தில் ஒரு புத்தக இல்லம்!
சாஹித்திய புத்தக இல்லம்
எம்.டி. குணசேனவின் ஏஜன்ட்

மல்லிகைப் புத்தல் வெளியீடுகள்
அனைத்தையும் கிங்கு பெற்றுக் கொள்ளலாம்

பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்குத் தேவையான காகிதாதிகள்,
பாடநூல்கள், அகராதிகள், உபகரணங்கள்,
இலக்கிய நூல்கள், சஞ்சிகைகள்,
ஈழத்து மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின்
நூல்கள் அனைத்திற்கும்

புத்தகக் காட்சியும் விற்பனையும்

சாஹித்திய புத்தக இல்லம்
இல. 4, குருநாகல் வீதி,
(பஸ்நிலையத்திற்கு அண்மையில்)
புத்தளம்.
தொலைபேசி தொலைநகல் : 032-66875

ஈழத்து, மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களும்,
பாடநூல் வெளியீட்டாளர்களும் தயவு செய்து
தொடர்பு கொள்ளுங்கள். உங்கள் நூல்களை காட்சிக்கு வைத்து
விற்பனை செய்து உதவுவோம்.

PARA

EXPO PRODUCTS (PVT.) LTD.

Exporters of
Non Traditional
Sri Lankan Foods

**30, Sea Avenue,
Colombo - 03.
Tel: 2573717**